पाणिनीयो धातुपाठः

ॐ

पाणिनीयो धातु पाठः

पाणिनीयो धातुपाठस्तद्वृत्तयश्च

अस्ति संस्कृत-व्याकरण-वाङ्मये धातुपाठस्य विशिष्टं स्थानम्। नह्येतस्य प्रवचनं विना कश्चिदप्याचार्यः शब्दानुशासनप्रवचने समर्थो भवति। अत एव पाणिनेरौत्तरकालिकाः कातन्त्र-चान्द्र-जैनेन्द्र-शाकटायन-हैमप्रभृतिशब्दानुशासनानां सर्व एव प्रवक्तारः स्वं स्वं धातुपाठं प्रोचुः। पाणिनेः पौर्वकालिकैः सर्वैः शब्दशास्त्र-प्रवक्तृभिर्धातुपाठस्य प्रवचनं कृतं नवेत्यत्र यद्यपि न शक्यते याथातथ्येन वक्तुम्, तथापि पाणिनेः प्राचीनस्यापिशलेर्बहवो धातवो यत्र तत्र ग्रन्थेषूपलभ्यन्ते[1], तेन तस्य धातुपाठप्रवक्तृत्वं स्पष्टमेव। ततोऽपि प्राक्तनस्य भगवतः काशकृत्स्नस्य सम्पूर्णो धातुपाठश्चन्नवीरकविकृतया कन्नड-टीकया सनाथीकृत एषु पञ्चषेषु वर्षेषु प्रकाशतामुपगतः। एवं भागुरेराचार्यस्य यानि मतानि ग्रन्थेपूपलभ्यन्ते तेष्वनेकधातूनां निर्देशात्[2] तत्प्रोक्तो धातुपाठोऽप्यासीदिति संभाव्यते। सर्वनाम्नां धातुजत्वप्रतिपादकस्य वैयाकरणमूर्धन्यस्य शाकटायनस्य धातुपाठ-प्रवचने शङ्कैव नोदेति। एवं पाणिनेरुत्तरवर्तिनां पूर्ववर्तिनां च शब्दशास्त्रप्रवक्तृणां तत्तद्धातुपाठस्य प्रवक्तृत्वे[3] निश्चिते शक्यत ऊहितुं यद् भगवता पाणिनिनाऽपि शब्दानुशासनं प्रवचता धातुपाठस्यापि प्रवचनमवश्यं कृतं स्यात्।

पाणिनेर्धातुपाठः

यं धातुपाठं पाणिनीया वैयाकरणा आद्रियन्ते व्याचक्षते च, स पाणिनि-प्रोक्त इति समेषां पाणिनीयानां मतम्।

---

१. सकारमात्रमस्तिं धातुमापिशलिराचार्यः प्रतिजानीते। न्यास १।१।२२, पृष्ठ २२६। एवमन्यत्रापि (न्यास पृ० ६९८, ६९६, ७०१) द्रष्टव्यम्। उषिजिघर्ती छान्दसौ धातू, व्याकरणस्य शाखान्तरे आपिशलादौ स्मरणात्। स्कन्द-निरुक्त-टीका भाग २ पृष्ठ २२॥ [तु] छान्दसोऽयमित्यापिशलिः। धातुप्रदीप पृष्ठ ८०।

२. भागुरेः शब्दानुशासनस्योपलब्धान्युद्धरणान्यस्माभिः स्वीये 'संस्कृत व्याकरण शास्त्र का इतिहास' नाम्नि ग्रन्थे संकलितानि। द्र०भाग १,पृष्ठ ७१,७२।

३. पाणिनेः पूर्वोत्तरवर्तिभिः प्रोक्तानां धातुपाठानामितिवृत्तमास्माकीनस्य

एतस्य पाणिनीयत्वे न्यासकारस्याक्षेपः—पाणिनीयेषु वैयाकरणेषु काशिकाव्याख्याता न्यासकारो जिनेन्द्रबुद्धिरेक एव तादृशो वैयाकरणो य एतस्य धातुपाठस्य पाणिनीयत्वं न स्वीकरोति । तथा ह्याह—

१. प्रतिपादितं हि पूर्वं[1] गणकारः[2] पाणिनिर्न भवतीति । तथा चान्यो गणकारोऽन्यश्च सूत्रकारः । न्यास भाग २ पृष्ठ ८४० ।

२—यदत्र त्रिग्रहणं क्रियते निजादीनामन्ते वृत्करणं किमर्थम् ? एतद् गणकारः प्रष्टव्यः, न सूत्रकारः अन्यो हि गणकारोऽन्यश्च सूत्रकार इत्युक्तं प्राक् । न्यास भाग २ पृष्ठ ८७३ ।

न्यासकारस्य स्ववचनविरोधः—धातुपाठस्यापाणिनीयत्वं प्रतिपादके न्यासकारस्य द्वे वचने पुरस्तादुद्धृते । परमेकत्राऽऽपिशलधातुपाठमालोचयन्नयं न्यासकारः 'किञ्चिद् धातुगणं पाणिनीयम्' इत्यपि प्रतिपेदे । तथा चाह—

न तस्य पाणिनिरिव भ्रस भुवि इति गणपाठः । न्यास भाग १ पृष्ठ २२६ ।

अनेन स्ववचनविरोधेन निग्रहस्थाने निपतितस्य न्यासकारस्यापाणिनीयत्वमतं कथंकारं प्रमाणतां भजेत् ।

न्यासकारस्य भ्रान्तिः—अपि चास्मन्मते न्यासकारस्य धातुपाठस्यापाणिनीयत्वप्रतिपादकौ हेतू हेत्वाभासावेव । नहि खल्वयं न्यासकारः प्रोक्तकृतयोर्ग्रन्थयोरन्तरं वेत्ति इत्यपि तदीयपूर्ववचनालोचनया विज्ञायते । स हि खलु अष्टाध्यायी धातुपाठश्च पाणिनिना कृतौ ग्रन्थावित्यास्थायालोचयांचकार । यदि हि नाम केवलामष्टा-

---

'सं० व्या० शास्त्र का इतिहास' ग्रन्थस्य द्वितीयभागे द्रष्टव्यम् (अचिरादयं भागः प्रकाशमेष्यति) ।

१. नहि क्वचित् पूर्वं न्यासे धातुगणकारस्यान्यत्वप्रतिपादकं वचनमुपलब्धम् । प्रातिपदिकगणकारस्यान्यत्वं तु पूर्वं बहुत्रोक्तम् । प्रातिपदिकगणमपि पाणिनीयमिति 'संस्कृत व्याकरण शास्त्र का इतिहास' ग्रन्थस्य द्वितीये भागे सप्रमाणं वक्ष्यामः ।

२. गणकारशब्देनात्र धातुगणकारोऽभिप्रेतः, एवमुत्तरत्रापि ।

ध्यायीमपि तदीयां कृतिं मत्वाऽऽलोचयेम तर्हि तस्यामपि पदे पदे विरोधः शक्य उपस्थापयितुम् । तथाहि—

१—औङ आपः (अ० ७।१।१८) इत्यत्र औङ्-पदेन औ-औट् इत्येतौ सुप्प्रत्ययावभिप्रेतौ । न च पाणिनिना क्वचिदप्यष्टाध्याय्यां औ-औट् इत्येतयोरौङ्संज्ञा विधीयते।

२. आङि चापः, आङो नाऽस्त्रियाम् (अ० ७।३।१०५, १२०) इत्यनयोराङ्पदेन तृतीयैकवचनं टा निर्दिश्यते । न च क्वचित् पाणिनिना टाया[1] आङ्संकेतः प्रतिज्ञातः।

एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् । सति चैवं विरोधेऽष्टाध्याय्या अपि पाणिनीयत्वं दूरेऽपाकृतं स्यात् । यदि हि नाम पूर्वसूत्र[2]-निर्देश-हेतुनाऽष्टाध्याय्यां विरोधपरिहारः कर्तुं शक्यः, तर्हि तेनैव हेतुनाऽष्टाध्यायीधातुपाठयोरपि विरोधपरिहारः कथंकारं न भवेत् । पूर्वसूत्रनिर्देशा अप्यष्टाध्याय्याः पाणिनेः कृतित्वमपाकृत्य तत्प्रवक्तृत्वमेव प्रतिपादयन्ति ।

प्रोक्तकृतयोर्भेदः—वैयाकरणैः सर्वमपि संस्कृतवाङ्मयं दृष्ट प्रोक्त-उपज्ञात-कृत-व्याख्यानभेदैः पञ्चधा विभज्यते[3] । अत एव ते प्रोक्तकृतयोः तेन प्रोक्तम् (अ० ४।३।१०१), कृते ग्रन्थे (अ० ४।३।११६) इति भेदेन प्रत्ययविधानसूत्रुः । कृतेषु ग्रन्थेषु सर्वा अपि तदीया वर्णानुपूर्वी तद्ग्रन्थकारस्यैव भवति। प्रोक्तग्रन्थेषु तु इतोऽन्यथा परिस्थितिः । प्रवक्तारस्तु खलु पूर्वतो विद्यमानस्य शास्त्रस्य परिष्कार-

---

१. अत्र 'क्त्वायामिट् प्रतिषेधात्' (महा०) इति वार्तिकवचनं, 'टाया आदेशः, टायामादेशः' इति कैयटवचनं चानुसन्धेयम् (महा० प्रदीप १।१।३९) सूत्रपाठे तु भगवान् पाणिनिराकारलोपं शास्ति । यथा—जॄव्रश्च्योः क्त्वि (अ० ७।२।५५) ।

२. निर्देशोऽयं पूर्वसूत्रेण वा स्यात् । महा० ७।१।१८॥ एवमन्यत्रापि महाभाष्ये १।१ भ्रमन्नसूत्रे; १।२।६८; ४।१।१४; ६।१।१६३; ८।४।७ पूर्वसूत्रनिर्देश उपलभ्यते ।

३. द्रष्टव्यं यथाक्रमम्—४।२।७; ४।३।१०१; ४।३।११५; ४।३।७७,११६ ४।३।६६॥

का एव भवन्ति, न तु तस्याद्यन्तवर्णानुपूर्व्या रचयितारः। प्रोक्तग्रन्थेषु तत्तत्प्रवक्तॄणां स्वोपज्ञांशो वर्णानुपूर्व्यंशश्च स्वल्पमात्रो भवति। अयमेव प्रोक्तविभाग आयुर्वेदीयचरकसंहितायां संस्कृतपदेनोच्यते। तत्रोक्तं संस्कृतलक्षणम्—

विस्तारयति लेशोक्तं संक्षिपत्यतिविस्तरम्।
संस्कर्ता कुरुते तन्त्रं पुराणं च पुनर्नवम्॥
अतस्तन्त्रोत्तममिदं चरकेण[1]ातिबुद्धिना।
संस्कृतं[2] तत्.........................॥ सिद्धि० १२।६६, ६७॥

इयं तावद् वास्तविकी स्थितिः, यत्समग्रे संस्कृतवाङ्मये ये मूलभूताः शास्त्रपदालङ्कृता विद्याग्रन्था सम्प्रत्युपलभ्यन्ते ते सर्वेऽपि तत्तदाचार्याणां प्रवचनरूपा एव, न तु तत्कृतयः।

सति चैवम्, अष्टाध्यायीधातुपाठावपि पाणिनेः प्रोक्तौ ग्रन्थौ! अतोऽनयोर्यत्र क्वचिदपि विरुद्धांशो निरर्थकांशो वा दृश्यते तत्र विभिन्नस्रोतोभ्यां संगृहीतौ तावित्येवं समाधेयम्। अयमेव च राजमार्गोऽष्टाध्याय्यामप्युपलभ्यमानानां विरोधादीनां परिहारे द्रष्टव्यः।

भ्रान्तेरपर कारणम्—योऽयं खलु पाणिनीयो धातुपाठः सम्प्रत्युपलभ्यते, तस्याऽद्य यावद् बहुकृत्वः परिष्करणात् तत्पाठे महत्यव्यवस्थाऽभूत् (एतद्विषय उपरिष्टाद्वक्ष्यते)। अनया पाठाव्यवस्थयाऽपि बहुत्र विरोधस्य संभवः।

धातुपाठस्य पाणिनीयत्वे प्रमाणानि

भगवता पाणिनिना शब्दानुशासनस्य प्रवचनं कुर्वता भूवादयो धातवः (अ० १।३।१) इति सूत्रविज्ञापितस्तत्खिलरूपो[3] धातुपाठोऽपि

---

१. अयं चरको वैशंपायननाम्ना प्रसिद्धो महर्षिः। चरक इति वैशम्पायनस्याख्या इति वृत्तिकृत् (४।३।१०४)। अत एव सर्वेऽपि वैशम्पायनशिष्याश्चरका इत्युच्यन्ते। त एव शतपथादिषु चरकाध्वर्यु-नाम्ना स्मर्यन्ते। द्र० कविराज-सूरमचन्द्र-कृतः 'आयुर्वेद का इतिहास' ग्रन्थः।

२. इदमेव प्रतिसंस्कृतशब्देनाप्युच्यते। तथा च चरकसंहितायां प्रत्यध्यायान्ते पठ्यते—अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते।

३. सूत्रपाठातिरिक्ता धातुपाठगणपाठोणादिलिङ्गानुशासनग्रन्थाः खिल-

प्रोक्त इत्यत्र सन्ति बहूनि प्रमाणानि। तेषु कानिचिदुच्यन्ते—

१—पुषादिद्युताद्य्लृदितः परस्मैपदेषु (अ० ३।१।५५), किरश्च पञ्चभ्यः (अ० ७।२।७५), शमामष्टानां दीर्घः श्यनि (अ० ७।३।७४) इत्यादिषु बहुषु सूत्रेषु धातुपाठान्तर्गताया धात्वनुपूर्व्याः स्मरणात्, धातुपाठस्थैर्विविधैरनुबन्धैः सूत्रेषु कार्यविधानाच्चा[1]नुमीयते यत् पाणिनिना सूत्रपाठ-प्रवचनात् प्रागेव प्रातिपदिकगणवद्[2] धातुपाठस्यापि प्रवचनं व्यधायि। यतो नहि तत्प्रवचनाभावे कथमपि सूत्रपाठस्य प्रवचनं संभवति।

महाभाष्यकारस्तु भगवान् पतञ्जलिरिमं धातुपाठं पाणिनीयमेव स्वीकरोति। तथाहि—

२—एवं तर्हि सिद्धे सति यदादिग्रहणं करोति तज्ज्ञापयत्याचार्यः—अस्ति च पाठो बाह्यश्च सूत्रात्। महा० १।३।१॥

अत्र स्पष्टमेव धातुपाठस्य सूत्रवत् पाणिनीयत्वमुपपादितम्। अत्र ह्याचार्यपदेन पाणिनिरेवाभिप्रेतः, यतो हि तस्यैव भूवादयो धातवः (अ० १।३।१) इति सूत्रनिर्दिष्टाऽऽदिग्रहणेनैतज्ज्ञापनमुक्तम्।

३—अथवाऽऽचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति नैवंजातीयकानामिद्विधिर्भवति। यदयमिरितः कांश्चिन्नुमनुषक्तान् पठति—उबुन्दिर् निशामने, स्कन्दिर् गतिशोषणयोः। महा० १।३।७॥

अस्मिन्नुद्धरणे य एव खल्वाचार्यो ज्ञापयति-क्रियायाः कर्ता, स एव पठति-क्रियाया अपि, इत्यनया वाक्यरचनया विस्पष्टम्। तथा च सति नुमनुषक्तानाम् उबुन्दिर् आदि धातूनां पाठकः पाणिनिरेव.

४—तथाजातीयकाः खल्वाचार्येण स्वरितञितः पठिता य उभयवन्तः, येषां कर्त्रभिप्रायं चाकर्त्रभिप्रायं च क्रियाफलमस्ति। महा० १।३।७२॥

शब्देनोच्यन्ते। द्र० काशिका १।२।३, महाभाष्यदीपिका भर्तृहरिकृता पृष्ठ १४६।

१. अनुदात्तङित आत्मनेपदम् (अ० १।३।१२) स्वरितञितः कर्त्रभिप्राये क्रियाफले (अ० १।३।७२) ड्वितः क्त्रिः (अ० ३।३।८८) ट्वितोऽथुच् (अ० ३।३।८९) इत्यादि।

२. सूत्रपाठात् पूर्वं गणपाठस्य प्रवचनमभूदित्यत्र 'पूर्वपरावर' (अ० १।१।३४) इति सूत्रभाष्यमनुसन्धेयम्।

भाष्यकारो हि आचार्यपदेन पाणिनिं वा स्मरति कात्यायनं वा। उक्तवाक्ये कात्यायनस्य निर्देशो न कथमपि संभाव्यतेऽतो व्यतिरेकेण पाणिनिरेवात्राचार्योऽभिप्रेतः। तथा सति पाणिनिनैव स्वरितञितो धातवः पठिता इति व्यक्तम्। स च पाठो धातुगण एव सम्भवति, नान्यत्र।

५—कृतमनयोः साधुत्वम्। कथम्? वृधिरस्मायविशेषेणोपदिष्टः प्रकृतिपाठे, तस्मात् क्तिन्प्रत्ययः…… । १।१।१॥

अत्र हि भाष्यकृता प्रकृतिपाठस्य साक्षादुल्लेखः कृतः। तत्र च वृधेरुपदेष्टा स एव, येन क्तिन्प्रत्ययस्य विधानमुक्तम्। क्तिन्प्रत्ययस्य च विधाता पाणिनिरेव, अतः प्रकृतिपाठे वृधेरुपदेष्टाऽपि स एव भवितुमर्हति, नान्यः।

६—बहवो हि वैयाकरणाः सूत्रपाठमिव धातुपाठमपि पाणिनीयं मन्यमानास्तत्रस्थप्रयोगसामर्थ्यादनेकेषां प्रयोगाणां साधुत्वमातिष्ठन्ते। तथाहि—

क—कथमुद्यमोपरमौ? यड उद्यमने (क्षीरत० १।२४६) यम उपरम (क्षीरत० १।७११) इति निपातनादनुगन्तव्यौ। काशिका ७।३।३४॥

ख—धू विधूनने (क्षीरत० ६।९८), तृप प्रीणने (क्षीरत० पृ० ३०७टि०३) इति निपातनादेतयोर्नुग् भविष्यति। न्यास भाग २ पृष्ठ ७९२॥

ग—'व्याजीकरणे' लिङ्गाद् घञि कुत्वाभावः—व्याजः। क्षीरत० ६।१६।

घ—शुभ शुम्भ शोभार्थे (क्षीरत० ६।३३) अत एव निपातनाच्छोभा साधुः। क्षीरतरङ्गिणी ६।३३॥

ङ–शोभेति निपातनात् इति वामनः काव्यालंकारे (५।२।४१)।

एतैः प्रमाणभूतानामाचार्याणां वचनैर्धातुपाठस्य पाणिनिप्रवक्तृत्वं सर्वथा विस्पष्टम्, नात्र कश्चिच्छंकालवोऽप्युदेतुं समर्थः।

धात्वर्थनिर्देशः पाणिनीयोऽपाणिनीयो वा

ये खलु धातुपाठं पाणिनीयमुररीकुर्वन्ति, तेऽपि धात्वर्थानां पाणिनीयत्वापाणिनीयत्वयोर्विप्रवदन्ते। तेषां पाणिनीयत्वापाणिनीयत्वयोर्यानि प्रमाणानि, तान्यधस्तान्निर्दिश्यन्ते। तथाहि—

अपाणिनीयत्वप्रतिपादकानि प्रमाणानि—यैः प्रमाणैर्धात्व-

र्थनिर्देशानामपाणिनीयत्वं प्रतीयते, तान्युच्यन्ते—

१—परिमाणग्रहणं च कर्तव्यम् । इयानवधिर्धातुसंज्ञो भवति इति वक्तव्यम् । कुतो ह्येतद् भूशब्दो धातुसंज्ञो भवति, न पुनर्भ्वेधशब्दः । महा० १।३।१॥

यदि हि नाम भू सत्तायाम् एध वृद्धौ इत्येवं सार्थको धातूनां पाठो भवेत्, तर्हि भ्वेधसमुदायस्य धातुसंज्ञायाः शङ्कैव नोदेति, भू शब्दानन्तरं सत्तायाम् पदस्य पाठात् । अत एव एतद्भाष्यव्याख्याने कैयट आह—

न चार्थपाठः परिच्छेदकः, तस्यापाणिनीयत्वात्, अभियुक्तैरुपलक्षणतयोक्तत्वात् इति ।

अत्रैव अभियुक्तपदव्याख्याने नागेशः—भीमसेनेनेत्यैतिह्यम् इत्युक्तम् ।

२—पाठेन धातुसंज्ञायां समानशब्दानां प्रतिषेधो वक्तव्यः । या इति धातुः, या इत्याबन्तः । वा इति धातुः, वा इति निपातः । नु इति धातुः, नु इति प्रत्ययः । दिव इति धातुः, दिव इति प्रातिपदिकम् । महा० १।३।१॥

यदि हि नाम धातुपाठेषु या प्रापणे, वा गतिगन्धनयोः इत्येवं सार्थो धातूपदेशः स्यात्, तर्हि शङ्कैवेयं नोदियात् । यः खलु प्रापणेऽर्थे या-शब्दः स धातुसंज्ञो भविष्यति । आबन्तस्तु नैव प्रापणार्थकः, कुतस्तस्य धातुसंज्ञायाः प्राप्तिः, यस्य प्रतिषेधः कर्तव्यो भवेत् । एवं वा-नु-दिव आदिष्वप्यूह्यम् ।

३—(क) न ह्यर्था आदिश्यन्ते क्रियावचनता च गम्यते । महा० ३।१।८, ११,१९ ॥

(ख) कः खल्वपि पचादीनां क्रियावचनत्वे यत्नं करोति । महा० ३।१।१९॥

(ग) को हि धातुप्रातिपदिकनिपातानामर्थानादेष्टुं समर्थः । महा० ।

द्वितीयवाक्यं व्याख्ययन् नागेश आह—पचादीनामर्थरहितानामेव पाठात् ।

४—भट्टोजिर्दीक्षितोऽपि भूवादिसूत्रकौस्तुभे (१।३।१) ऽर्थरहितानामेव धातूनां पाठं स्वीचकार । तथाहि—

न च या प्रापणे इत्याद्यर्थनिर्देशो नियामकः, तस्यापाणिनीयत्वात् । भीमसेनादयो ह्यर्थं निर्दिदिक्षुरिति स्मर्यते । पाणिनिस्तु भ्वेध इत्याद्यपाठीत् इति भाष्यकैयटयोः स्पष्टम् ।

५—स एव पुनराह—

तितिचाग्रहणं ज्ञापकं भीमसेनादिकृतोऽर्थनिर्देश उदाहरणमात्रम् । शब्द-कौस्तुभ १।२।२०॥

एभिः प्रमाणैरिदं विस्पष्टं यत्पाणिनीयधातुपाठे योऽर्थनिर्देशः सोऽपाणिनीयः । पाणिनिस्तु स्पेधस्पर्धं इत्येवमर्थविरहितानेव धातून् पपाठेति ।

पाणिनीयत्वप्रतिपादकानि प्रमाणानि—तत्र यैः प्रमाणैर्धात्वर्थनिर्देशानां पाणिनीयत्वं सिध्यति, तान्युच्यन्ते—

१—महाभाष्ये केचन धातवोऽर्थनिर्देशपुरःसरमुद्ध्रियन्ते । तेन ज्ञायते महाभाष्यात् प्राक् पाणिनीयधातुपाठेऽर्थनिर्देशो वर्तमान आसीत् ।

२—चुटु-सूत्र-व्याख्याने महाभाष्यकारः पठति—

अथवा आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—नैवं जातीयकानामिद्विधिर्भवति इति यदयमिरितः कांश्चिन्नुमनुषक्तान् पठति—उबुन्दिर् निशामने, स्कन्दिर् गतिशोषणयोः, इति । महा० १।३।७॥

पाणिनिना धातुपाठस्य प्रवचनं कृतमित्यनेन वचनेन ज्ञापितं पुरस्तात् । अतो येन खल्वाचार्येण उबुन्दिर् स्कन्दिर् धातू इरितौ नुमानुषक्तौ च पठितौ, तेनैव तयोरत्र निर्दिष्टा निशामने गतिशोषणे चार्थां अपि पठिता इति विस्पष्टम् ।

३—भूवादिसूत्रेऽप्याह भाष्यकृत्—

वपिः प्रकिरणे दृष्टः, छेदने चापि वर्तते—केशश्मश्रु वपतीति । ईडिः स्तुतिचोदनायाच्ञासु दृष्टः, प्रेरणे चापि वर्तते—अग्निर्वा इतो वृष्टिमीट्टे मरुतोऽमुतश्च्यावयन्ति इति । करोतिरभूतप्रादुर्भावे दृष्टः, निर्मलीकरणे चापि वर्तते—पृष्ठं कुरु, पादौ कुरु, उन्मृदानेति गम्यते । महा० १।३।१ ॥

अत्र महाभाष्यकृता केषाञ्चिदर्थानां दृष्टत्वमुक्तम्, केषाञ्चिच्च वर्तनत्वम् । तत्र दृष्टः-वर्तते-पदयोरैकार्थ्यं नेति तु वाक्यविन्यासादेव स्पष्टम् । तेन योऽर्थो दृष्टः इत्युक्तस्तस्यायमेवाभिप्रायो यत् स धातुपाठे पठितो दृश्यत इति[1] । यस्त्वर्थो वर्तते-क्रियया निर्दिष्टः, स खलु

१. इह बीजसन्तानस्य प्रकिरणशब्देन, करणस्याभूतप्रादुर्भावशब्देनार्थतो

धातुपाठेऽपठितोऽपि लोकवेदयोरुपलभ्यत इति ।

४—बहवो हि वैयाकरणा धातुपाठे पठितानामर्थनिर्देशानां सूत्रवत् प्रामाण्यं स्वीकुर्वन्ति । तद्यथा—

क—कथमुद्यमोपरमौ ? अड उद्यमे यम उपरमे इति निपातनादनुगन्तव्यौ । काशिका ७।३।१४ ॥

ख—धू विधूनने तृप प्रीणने इति निपातनादेतयोर्नुग् भविष्यति । न्यास भाग २ पृष्ठ ७९२ ।

ग—शुभ शुम्भ शोभार्थे । अत एव निपातनात् शोभा साधुः । क्षीरत० ६।३३ ॥

घ—शोभेति निपातनात् इति काव्यालङ्कारे (५।२।४१) वामनोऽपि ।

यदि हि नाम धात्वर्थनिर्देशः पाणिनीयो नाभविष्यत् तर्हि वैयाकरणानां तत्र सूत्रवत् प्रामाण्यबुद्धिरपि नोदैष्यत्[1] । दृश्यते च यतस्तत्र सूत्रवत् प्रामाण्यबुद्धिस्तस्मात् स्पष्टमेव यद् धात्वर्थनिर्देशान् प्रमाणीकुर्वन्तो वैयाकरणास्तानर्थनिर्देशान् पाणिनीयानेव मन्यन्ते ।

५—धातुवृत्तिकारा बहुत्र धातुसूत्राणां संहितापाठस्य प्रामाण्यमाश्रित्य सूत्रविच्छेदे विप्रवदन्ते । यथा—

क—तपऐश्वर्येवावृतुवरणे (क्षीरत० ४।४८,४९) इति दैवादिकपाठे मध्ये पठ्यमानं वा-पदं पूर्वसूत्रस्यावयवः, उतोत्तरस्य । पूर्वावयवे भौवादिकस्य तप सन्तापे (क्षीरत० १ । ७१२) इत्यस्यैश्वर्ये वा दिवादित्वमाचष्ट इत्येके मन्यन्ते । उत्तरावयवेऽपि वा इति पृथक् पदं सद् भौवादिकस्य वृतु-धातोः (क्षीरत० १।५०४) वरणे वा दिवादित्वं ब्रूते इत्यपरे संगिरन्ते, धात्वेकदेशो वावृतु इति धातुरित्यन्य आतिष्ठन्ते ।[2]

निर्देशो द्रष्टव्यः । ईडेः चोदनायाञ्चाऽर्थौ धातुपाठे पठितौ नोपलभ्येते । तत्र कारणमुपरिष्टाद् वक्ष्यते ।

१. यथा हि न्यासकारो धातुपाठमपाणिनीयं मन्यमानोऽप्येकत्र तस्य पाणिनीयत्वमभ्युपगतवान् (तत्प्रमाणं पूर्वं निर्दिष्टम्) । तथैवेह धात्वर्थनिर्देशानामपि सूत्रवत् प्रामाण्यं स्वीचकार (द्र० ख-वचनम्) ।

२. अत्र क्षीरतरङ्गिणी (४।४८,४९), धातुप्रदीपः (पृष्ठ ६३), पुरुषकारः

ख—पतगतौवापशअनुपसर्गात् (क्षीरत० १०।२४९, २५०) इत्यत्रापि वा पदं पूर्वसूत्रावयवः, उतोत्तरस्येति विवादः। केचन पूर्वसूत्रावयवं मन्यमानाः पत-धातोर्गतौ वा णिजुत्पद्यत इत्याहुः। अपर उत्तरसूत्रावयवं मन्यमाना अपि वा पदं स्वतन्त्रमभ्युपगम्य पशोऽनुपसर्गाद् वाऽदन्तत्वमाहुः, अन्ये तु वा शब्दं धात्ववयवं ब्रुवाणा वापश इति धातुं स्वीचक्रुः।[२]

अयं सर्वोऽपि विवादो धात्वर्थनिर्देशानां पाणिनीयत्वमुररीकृत्यैवोपपद्यते। यदि हि नामैतादृशेषु स्थलेषु 'मेधस्पर्ध'-वत् केवलो धातुनिर्देश एव पाणिनीयोऽभविष्यत्तर्हि तपवावृतु पतवापश इत्येवं संहितापाठे वा-शब्दे पठ्यमानेऽपि वावृतु धातोः वापश धातोश्च स्वरूपे सन्देह एव नोत्पद्यते, वा-रहितपाठे तु नतराम्। यदि हि तपवावृतु पतवापश, इत्यर्थविरहिते पाठे सन्देहावसरः स्यादपि तदा तप-वावृतु यद्वा तपवा—वृतु, एवं पत-वापश यद्वा पतवा-पश इत्येवं सन्देहः स्यात्, न तु यथा वृत्तिकारा आहुस्तथा।

सायणः सार्थपाठं पाणिनीयं मन्यमानः तपऐश्वर्येवावृतुवरणे इत्यत्र तप ऐश्वर्ये वा—वृतु वरणे इत्येवं, तप ऐश्वर्ये—वावृतु वरणे इत्येवं चोभयथा सन्धिविच्छेदमपि पाणिनीयमाह। तथाहि—

अस्माकं तूभयमपि प्रमाणमाचार्येणोभयथा शिष्याणां प्रतिपादनात्। धातुवृत्ति पृष्ठ २९३।

६—यदि हि पाणिनीये धातुपाठेऽर्थनिर्देशोऽपाणिनीयः स्यात् तर्हि समाने प्रघट्टके एकस्यैव धातोर्द्विः पाठो नोपपद्यते। धातुस्वरूपनिदर्शनाय सकृत् पाठ एव पर्याप्तः स्यात्। तथाहि—

क—अट्टादिषु हुडेः—हुडि संघाते, हुडि वरणे (क्षीरत० १।१७२,१८०)।

ख—शौट्टादिषु किटः—किट खिट त्रासे, इट किट कटी गतौ (धातुवृत्ति पृष्ठ ७७, ७९)।

ग—मव्यादिषु खेलः—केल खेल क्ष्वेल वेल्ल चलने, पेल खेल

पृष्ठ ९३); धातुवृत्तिश् (पृष्ठ २९३) च द्रष्टव्याः।

२. अत्र क्षीरतरङ्गिणी १०।२४९,२५० द्रष्टव्या।

शेलृ षेलृ गतौ (द्र० धातुवृत्ति पृष्ठ १०५, १०६)[1]।

७—एवमेव धात्वर्थानामपाणिनीयत्वे समानार्थकेषु धातुषु सकृत् पठितस्य धातोरुत्तरसूत्र एवान्यार्थनिर्देशाय पुनः पाठो नोपपद्यते। यथा—

क—रघि लघि गत्यर्थाः, लघि भोजननिवृत्तावपि (क्षीरत० १।७६,७७)।

ख—गज गजि······शब्दार्थाः, गज मदने च (क्षीरत० १। १५६,१५७)।

ग—तय नय गतौ, तय रक्षणे च (क्षीरत० १।१३८,१३९)।

एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम्।

धात्वर्थनिर्देशस्यापाणिनीयत्वे एकस्य धातोः समाने प्रघट्टके सकृत् प्रवचनमेव संभवति, न द्विः। अर्थनिर्देशाभावेऽर्थभेदात् पुनः पाठ इति हेतोरभावात्। यदि हि नाम केनचिद् अर्वाक्कालिकेनार्थ-विरहिते पाणिनीये पाठे धातुभिः सह अर्थसंयोजनं कृतं स्यात्तर्हि एकस्य धातोर्द्वावर्थावेकस्मिन्नेव स्थाने निर्दिशेत्, न तु पाणिनिना सकृत् पठितस्य धातोरर्थभेदात् द्वयोः स्थानयोः पाठं कुर्यात्। अनेन ज्ञायते, यथा पाणिनिना सूत्रपाठे बहुलं छन्दसि इति समानवर्णानु-पूर्विकं सूत्रमर्थभेदात् चतुर्दशसु स्थानेषु पठितं, तथैव धातुपाठेऽपि एक एव धातुरर्थभेदाद् द्विस्त्रिर्वा पठित इति।

एतैः प्रमाणैर्धातूनामर्थनिर्देशः पाणिनीय इति विस्पष्टमुक्तं भवति।

धातुपाठस्य द्विधाप्रवचनम्

उभयोर्वादयोर्निर्णयः—धातुपाठस्थोऽर्थनिर्देशः पाणिनीय उता-पाणिनीय इत्यत्रोभयथाऽपि प्रमाणानि निर्दिष्टानि। तत्र त्वेष निर्णयः-उभयथा ह्याचार्येण भगवता पाणिनिना धातुपाठस्य,प्रवचनमकारि। तत्र केचन शिष्या अर्थनिर्देशं विना भ्वेधस्पर्ध इत्येवं धातून् एव संहि-तापाठेन प्रतिपादिताः, अपरे भू सत्तायाम् उदात्त एध वृद्धौ इत्येवं सार्थान्। अत एव महाभाष्य उभयथा निर्देशा उपलभ्यन्ते।

---

१. अत्र पेलृ शेलृ फेलृ गतौ इति सूत्रव्याख्या द्रष्टव्या।

लघुपाठो वृद्धपाठश्च—तत्रार्थनिर्देशं विना धातूनां यः पाठः स लघुपाठो ज्ञेयः, सार्थपाठो वृद्धपाठः ।

अष्टाध्याय्या द्विधापाठः—यथा धातुपाठस्य द्विविधः पाठः पाणिनीयः, एवमष्टाध्याय्या अपि द्विविधः पाठ उपलभ्यते । एको वार्तिकभाष्याश्रयभूतः, अपरः काशिकादिवृत्तिकाराश्रितः । तत्र वार्तिकभाष्याश्रयभूतोऽष्टाध्याय्या लघुपाठः, काशिकाकाराश्रितो वृद्धपाठः । अष्टाध्याय्या द्विविधपाठविषयेऽस्माभिः 'संस्कृत व्याकरण शास्त्र का इतिहास' नाम्नि ग्रन्थे विस्तरेण प्रतिपादितम्, तत्तत्रैव द्रष्टव्यम्, विस्तरभिया नेह प्रपञ्च्यते । एवमेवान्येष्वपि निघण्टु-निरुक्त-स्मृति-नाट्यशास्त्रादिषु द्विविधः पाठ उपलभ्यते ।

वार्तिकपाठस्याश्रयः—यथा वार्तिककारोऽष्टाध्याय्या लघुपाठमाश्रित्य वार्तिकं सूत्रयामास, तथैव धातुपाठस्यापि सोऽर्थरहितं लघुपाठमेवाशिश्रयदिति परिमाण ग्रहणं च (१।३।१) इति तदीयवार्तिकात् पातञ्जलव्याख्यानाच्च सुवचम् ।

भट्टनागेशस्य भ्रान्तिः—धातूनामर्थनिर्देशविषये महाभाष्ये द्विःप्रकारकान् निर्देशानुपलभ्य पातञ्जले वचसि कृतभूरिपरिश्रमः[1] प्रमाणितशब्दशास्त्रस्तत्र भवान् नागेशभट्टोऽपि भ्रान्तस्तत्रान्येषां का कथा । स हि 'कांश्चिन्नुमानुषक्तान् पठति—उबुन्दिर् निशामने स्कन्दिर् गति-शोषणयोः (२।३।७) इति भाष्यपाठं व्याचक्षाण आह—

नुमेति—एतद्भाष्यात् केषाञ्चिद् धातूनामर्थनिर्देशसहितोऽपि पाठ इति विज्ञायते । भाष्यप्रदीपोद्द्योत १।३।७॥

किम् अर्थनिर्देशो भीमसेनीयः—औत्तरकालिका अनेके पाणिनीया विद्वांसो मन्यन्ते यत् पाणिनीये धातुपाठे ये धात्वर्था उपलभ्यन्ते ते केनचिद् भीमसेननामकेन वैयाकरणेन पठिताः । तथाहि—

१—नागेशभट्टः 'न चार्थपाठः परिच्छेदकः, तस्यापाणिनीयत्वात्' इति प्रदीपवचनं व्याचक्षाण आह—

---

१. तत्र भवान् नागेशभट्टोऽष्टादशवारं गुरुमुखाद् भाष्यं शुश्रावेति वैयाकरण-निकाये प्रसिद्धिः ।

भीमसेनेनेत्यैतिह्यम् । प्रदीपोद्द्योत १।३।१॥

२—भट्टोजिदीक्षितोऽप्याचष्टे—

क—तितिक्षाग्रहणं ज्ञापकं भीमसेनादिकृतोऽर्थनिर्देश उदाहरणमात्रम् । शब्दकौस्तुभ १।२।२०॥

ख—न च या प्रापणे इत्याद्यर्थनिर्देशो नियामकः । तस्यापाणिनीयत्वात् । भीमसेनादयो हि अर्थं निर्दिदिशुरिति स्मर्यते ।[1] श० कौ० १।३।१॥

३—धातुप्रदीपकारो मैत्रेय आह—

बहु ऽऽमून् यथा भीमः प्रोक्तवांस्तद्वदागमात् । धातुप्रदीप पृष्ठ १ ।

४—उमास्वातिभाष्यव्याख्याता सिद्धसेनगणी (सं० ७००) प्रोवाच—

भीमसेनात् परतोऽन्यैर्वैयाकरणैरर्थद्वयेऽपठितोऽपि [चिती] धातुः संज्ञाने विशुद्धौ च वर्तते । पृष्ठ २९४ ।

पूर्वनिर्दिष्टैः प्राचीनैः सुदृढैश्च प्रमाणैर्धात्वर्थनिर्देशानां पाणिनीयत्वे सिद्धे नागेशादीनां वचनानि भ्रममूलान्येव । 'भीमसेनकृतोऽर्थनिर्देशः' इति नहि कस्मिंश्चिदपि प्रामाणिके ग्रन्थ उपलभ्यते । अतः 'इत्यैतिह्यम्' 'इति स्मर्यते' इत्यादिनिर्देशोऽपि भ्रान्तिमूलक एव । तृतीयचतुर्थयोरुद्धरणयोस्तु नैतद् व्यक्तमुक्तं यद् भीमसेनोऽर्थनिर्देशक इति । ताभ्यां त्वेतावदेव ज्ञायते यदस्ति भीमसेनस्य पाणिनीयधातुपाठेन सह कश्चित् सम्बन्ध इति ।

भ्रान्तेः कारणम्—भीमसेननामा कश्चिद् वैयाकरणो धातुपाठस्य वृत्तिकारो व्याख्याता वाऽऽसीद् इत्युपरिष्टाद् वक्ष्यते । सम्भाव्यतेऽनेनैव संबन्धेन पूर्वनिर्दिष्टा भ्रान्तिरुत्पन्ना स्यात् ।

अन्या भ्रान्तिः—केचनेतिहासानभिज्ञा एनं भीमसेनं पाण्डुपुत्रं वृकोदरापरनामानं मन्यन्ते । तदतीवाविचारितरमणीयम् । भगवान् पाणिनिरेव भारतयुद्धात् सार्धद्विशतवर्षेभ्य उत्तरतो बभूव[2],

---

१. तुलनीयम्—न च प्रापणादिरर्थो नियामकोऽनार्षत्वात् । अभियुक्तैरुत्तरकालनिर्दिष्टत्वात् । पदमञ्जरी १।३।१ पृष्ठ २११ ।

२. पाश्चात्या विद्वांसो हि पाणिनिं ईसवीयाब्दात् प्राक् चतुर्थशत्या आषष्ठशति व्यवस्थापयन्ति । तदैतिह्यविरुद्धम् । द्र० 'सं० व्या० शास्त्र का इतिहास' प्रथम भाग, पृष्ठ १३५-१४० ।

तत्र पाणिनेः पूर्वभाविनो वृकोदरस्य पाणिनीयधातुपाठेऽर्थनिर्देशो न कथमपि संभाव्यते।

लघुपाठस्योच्छेदः

यः खलु धातूनामर्थविरहितो भ्वेधस्पर्ध इत्येवंविधो लघुपाठः, स इदानीं नोपलभ्यते। मन्ये पठनपाठने सार्थस्य वृद्धपाठस्योपयोगाल्लघुपाठो नाशं गत इति।

वृद्धस्य त्रिविधः पाठः

भारतीये वाङ्मये बहूनां ग्रन्थानां देशभेदेन विविधाः पाठा उपलभ्यन्ते। पाणिनीयव्याकरणेऽपि केषाञ्चिद् ग्रन्थानामियमेव दशोपलभ्यते। तथाहि—

अष्टाध्याय्याः—पाणिनेरष्टाध्याय्याः पौर्वः, पश्चिमोत्तरदेशीयो दाक्षिणात्यश्चेत्येवं त्रयः पाठा उपलभ्यन्ते। काश्यां भवा काशिकावृत्तिर्यं पाठमाश्रयति स पूर्वदेशीयः। क्षीरस्वामी क्षीरतरङ्गिण्यां यं सूत्रपाठं निर्दिशति स पश्चिमोत्तरदेशीयः। दाक्षिणात्यस्तत्र भवान् कात्यायनो[1] यं सूत्रपाठमनुसृत्य वार्तिकपाठं प्रोवाच, स खलु दाक्षिणात्यः। एषु पूर्वदेशीयो वृद्धपाठः, अपरौ तु लघुपाठौ। इमौ च प्रायेण समानौ।

पञ्चपाद्युणादेः—पाणिनीयसम्प्रदायसंबद्धानां पञ्चपाद्युणादिसूत्राणामपि त्रिविधः पाठो दृश्यते।[2] उज्ज्वलदत्तादीनां पौर्वः पाठः। क्षीरस्वामिना क्षीरतरङ्गिण्यामुद्धृतः पश्चिमोत्तरदेशीयः।[3]

---

१. प्रियतद्धिताः दाक्षिणात्याः। महाभाष्य १।१, आ० १॥

२. पञ्चपाद्युणादिसूत्राणां त्रिधा विभागोऽस्माभिरेवोपज्ञातम्। एतद्विषये जैनेन्द्रमहावृत्तेरादौ 'जैनेन्द्र व्याकरण और उस का खिलपाठ' नामाऽस्मदीयो लेखो द्रष्टव्यः (द्र० भारतीय ज्ञानपीठ काशी संस्क०)। अयं पञ्चपादी पाठोऽपि कंचित् त्रिपादीपाठमनुरुणद्धि। एतच्च सर्वं 'सं० व्या० शास्त्र का इतिहास' ग्रन्थस्य द्वितीयभागे विस्तरेण वक्ष्यते।

३. क्षीरतरङ्गिणीसम्पादनकाल एतद्रहस्यस्याविदितत्वाद् यत्र पौर्वपाठात् पाठभेद उपलब्धस्तत्र दशपादीसूत्राणां निर्देशोऽकारि। दशपाद्या अपि द्वौ पाठौ

नारायणश्वेतवनवासिनोर्दाक्षिणात्यः। अत्रापि पौर्वौ वृद्धपाठः, अपरौ लघुपाठौ। अनयोरल्पीयानेव विशेषः।

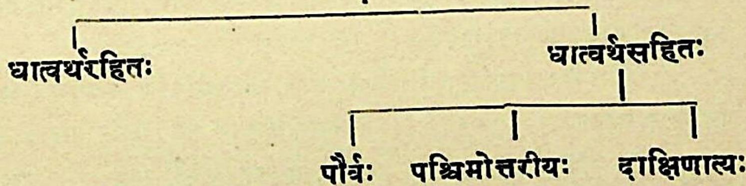
धातुपाठस्य—एवं सार्थस्य धातुपाठस्यापि देशभेदेन त्रयः पाठा दृश्यन्ते। तथाहि—

पूर्वदेशीयः—धातुपाठस्य प्राच्या व्याख्यातारो मैत्रेयप्रभृतयो यं पाठमाद्रियन्ते, स पौर्वः पाठो द्रष्टव्यः। न्यासकारोऽपि पौर्वपाठमेवोद्धरति।

पश्चिमोत्तरदेशीयः—पश्चिमोत्तरदेशीयाः क्षीरस्वाम्यादयो यं पाठमाश्रयन्ति, स पश्चिमोत्तरदेशीयः।

दाक्षिणात्यः—अयं पाठोऽस्माभिर्न साक्षादुपलब्धः। परन्तु दाक्षिणात्यः पाल्यकीर्तिराचार्यो यं पाणिनीयं धातुपाठमाश्रित्य स्वीयं धातुपाठं प्रोवाच, स दाक्षिणात्यपाठः सम्भाव्यते। पाल्यकीर्त्तेर्धातुपाठो न तथा पौर्वपाठेन संवदति यथा पश्चिमोत्तरपाठेन। तेनानुमीयते—यथा पञ्चपाद्युणादिसूत्राणां दाक्षिणात्यः पाठः पश्चिमोत्तरपाठेन विशेषतः संवदति, तथैव धातुपाठस्यापि दाक्षिणात्यपाठः पश्चिमोत्तरपाठेन प्रायः समान एव बभूवेति शक्य ऊहितुम्।

धातुपाठचित्रम्—धातुपाठस्य ये विविधाः पाठा अधस्तादुपवर्णितास्तेषां सौकर्येण ज्ञानाय चित्रं चित्रीयते—

साम्प्रतिकः पाठः—सम्प्रति पाणिनीयैर्यो धातुपाठ आद्रियते

स्तः। तत्र अस्मत्संगृहीतहस्तलेखेषु कसंज्ञकस्य पाठः क्षीरस्वामिनः पाठेन सह प्रायेण संवदति। इतरहस्तलेखपाठाः पञ्चपाद्या दाक्षिणात्यपाठेन सह संगच्छन्ते।

स पूर्वनिर्दिष्टेभ्यस्त्रिविधेभ्योऽपि भिन्नः सायणपरिष्कृतो वर्तते इत्यनुपदं वक्ष्यामः ।

पाठाव्यवस्था

यः खल्वर्थनिर्देशसहितो धातुपाठः सम्प्रत्युपलभ्यते, तत्र पाठानां महत्यव्यवस्था दृश्यते । तत्र केषांचिद् धातूनां क्रमविपर्यासः, केषाञ्चिदर्थविपर्ययः, केषाञ्चिदभावः, केषांचित् पुनराधिक्यमपि दृश्यते । नहि धातुपाठस्य कयोरपि द्वयोर्व्याख्यानयोः समानः पाठ उपलभ्यते । एषा चाव्यवस्था चिरकालादेव प्रवृत्ता, उत्तरोत्तरं च वृद्धिं गता । तथाहि—

१—जक्षित्यादयः षट्⋯⋯नवार्थः परिगणनेन, आगणान्तमभ्यस्तसंज्ञा । इहापि तर्हि प्राप्नोति आङः शासु⋯⋯। महा० ६।१।६॥

एतेन भाष्यवचनेन स्पष्टं यद्भगवतः पतञ्जलेः काले आङः शासु इच्छायाम् इत्यस्य धातोः वेवीङ् वेतिना तुल्ये (क्षीरत० २।७८) इत्यनन्तरं कचित् पाठ आसीत् ।[1] भाष्यव्याख्यातुः कैयटस्य कालेऽपि आङः शासु-धातोः वेवीङ उत्तरं पाठो नासीदिति तदीयव्याख्यानाद् विज्ञायते[1] । एतेन कैयटात् प्रागेव केनचिद् विदुषा आङः शासु धातोः आस उपवेशने (क्षीरत० २।१४) इत्यनन्तरं पाठः परिवर्तितः स्यात् ।[2]

२—आगणान्तायामभ्यस्तसंज्ञायां येऽन्ये तत्र धातवस्तेभ्योऽप्यभ्यस्तकार्यं प्राप्नोति, तत् परिहरन्नाह भाष्यकारः—षसिवशी छान्दसौ ६।१।६॥

अत्राह कैयटः—षस शस्ति स्वप्ने इति ये न पठन्ति, केवलं षस स्वप्ने वश कान्तौ इतिं तन्मतेनैतदुक्तम् ।

एतेन कैयटकालेऽत्र द्विविधः पाठ आसीदिति स्पष्टम् । अयं द्विविधः पाठोऽद्याप्युपलभ्यते । क्षीरतरङ्गिण्यां षस स्वप्ने वश कान्तौ (२।८१,८२) इति पाठो दृश्यते, धातुप्रदीपे षस सस्तिं स्वप्ने वश कान्तौ इति ।

---

१. महाभाष्यप्रदीपोऽत्र द्रष्टव्यः ।

२. भाष्यकारेणात्रान्यदीयधातुपाठमाश्रित्यायं दोषनिर्देशस्तत्परिहारश्चोक्तः स्यादित्यपि संभाव्यते । अस्माभिस्तु कैयटाद्यनुरोधेन पाठभ्रंशोऽयमुदाहृतः ।

३—क्षीरस्वामी धातुपाठागमस्य भ्रंशात् खिन्नमना आह—

पाठेऽर्थे चागमभ्रंशान्महतामपि मोहतः,

न विद्मः किन्नु जहीमः किं वात्रादध्महे वयम् ।

चुरादिगणारम्भे ।

४—धातुवृत्तिकारः सायणो बहुत्रेत्थं लिलेख—

क—इह केचित् धृञ् धारणे इति पठन्ति, सोऽनार्षः……। अस्माभिस्तु मैत्रेयाद्यनुरोधेन ञित्प्रकरणे हरतेरनन्तरं पठित्वाऽयमुदाहृतः ।[१] धातुवृत्ति पृष्ठ १८४।

ख—गाङ् गतौ……'गोपोष्टक्' इत्यत्र न्यासपदमञ्जर्योरयं धातुरादादिक इति स्थितम् । शपि पाठे चास्य प्रयोजनं नास्ति । अस्माभिस्तु क्वाप्ययं पठितव्य इति मैत्रेयाद्यनुसारेणेह पठितः । धातुवृत्ति पृष्ठ १८५।

ग—षच समवाये……एवं च न्यासकारादीनां बहूनामभिमतत्वादयं धातुरस्माभिः पठितः । धातुवृत्ति पृष्ठ २०२ ।

घ—यथा तु भाष्यवृत्तिन्यासपदमञ्जर्यादिषु तथा ऽयं धातुर्नेति प्रतीयते इति जीर्यतावुपपादितम् । आत्रेयमैत्रेयपुरुषकारादिषु दर्शनादिहास्माभिर्लिखितम् । धातुवृत्ति ।[२]

ङ—एते पञ्चदश स्वामिकाश्यपानुसारेण लिख्यन्ते । धातुवृत्ति पृष्ठ २९३ ।

च—तत्राद्यो बृहिश्च मैत्रेयानुरोधेनास्माभिर्दण्डके पठितः । धातुवृत्ति पृष्ठ ३९३ ।

छ—डुकृञ् करणे इति भ्वादौ पठ्यते ।……अनेन प्रकारेणास्माभिर्धातुवृत्तावयं धातुर्निराकृतः ।[३] ऋग्भाष्य १।८२।१॥

५—महाभाष्ये (१।३।१) पठ्यते—ईडिः स्तुतिचोदनायाच्ञासु दृष्टः…… ।

---

१. काशीसंस्करणेऽत्र पाठोऽशुद्धो वर्तते ।

२. अयं पाठः चौखम्बासंस्करणे 'जॄ वयोहानौ' (पृष्ठ ३९४) इत्यत्र नोपलभ्यते । मैसूरसंस्करणे (भाग ४, पृष्ठ २९४) तु दृश्यते । मन्ये काशीसंस्करणे ग्रन्थपातः संजातः ।

३. अत्र 'धृञ् धारणे' इति धातु-व्याख्यानन्तरं धातुवृत्तौ (पृष्ठ १६२) पठितः 'अत्र केचित् कृञ् करणे धातुं पठन्ति……इत्यादि पाठो द्रष्टव्यः ।

सम्प्रति धातुपाठे 'ईड स्तुतौ' इत्येवं पठ्यते, चोदनायाच्ञार्थौ नोपलभ्येते ।[1]

एभिः प्रमाणैर्हस्तामलकवद् विस्पष्टं भवति, यत्पाणिनीये धातुपाठे चिरकालात् पाठविपर्यासारम्भोऽभूत् । सायणेन तु धातुपाठे महत्या स्वच्छन्दतया पाठपरिवर्तनं परिवर्धनं च व्यधायि ।

साम्प्रतिकः पाठः सायणपरिष्कृतः—पाणिनीयवैयाकरणेषु यः सार्थो धातुपाठः सम्प्रत्युपयुज्यते, न स प्राचीनो आर्षपाठः, अपि तु विविधग्रन्थसाहाय्येन सायणद्वारा परिष्कृतः । सायणपरिष्कारस्तु पूर्वोदाहृतैस्तदीयवचनैः स्पष्ट एव । तदनु भट्टोजिदीक्षितेनापि तत्र स्वल्पः संस्कारो विहितः । एताभ्यामुभाभ्यां संस्कृतो धातुपाठ एवाद्यत्वे पाणिनीयत्वेनाभ्युपगम्यते वैयाकरणैः । तत्र सायणेन तन्त्रान्तरप्रसिद्धानां भूयिष्ठानां धातूनां प्रक्षेपात् स्वशास्त्रपठितानां च परित्यागान्नायं पाणिनीयशब्देन व्यवहर्तुं योग्यः । भूयसा व्यपदेश इति न्यायेन तादृशपाठस्य सायणपाठः इत्येव समीचीनाऽऽख्या स्यात् ।

भोटलिङ्गीयः पाठः—संप्रति पाश्चात्यलेखकैस्तदुपजीविभिर्भारतीयैश्च यो धातुपाठः प्रामाणिकत्वेन स्वीक्रियते, स जर्मनदेशीयेन भोटलिङ्केन संगृहीतः, न स पाणिनीयः । तेन हि तन्त्रान्तरप्रसिद्धानामपि यथासम्भवं सर्वेषां धातूनां तत्र विना विचारं संग्रहो व्यधायि । अतोऽयं पाठः सायणपाठादपि भ्रष्टतरः, प्रमाणविरहितश्च वर्तते ।

संहितापाठस्य प्रामाण्यम्

यथाऽष्टाध्याय्यां सूत्राणां संहितापाठस्यैव प्रामाण्यमभ्युपगम्यते पतञ्जलिप्रभृतिभिराचार्यैस्तथा धातुपाठेऽपि धातुसूत्राणां संहितापाठस्यैव प्रामाण्यमुरीक्रियते व्याख्याकारैः । अत एव यत्र तत्र धातुसूत्रविच्छेदे विवदन्ते वृत्तिकाराः । तथाहि—

क—तपऐश्वर्येवावृतुवरणे इति संहितया दिवादौ पठ्यते । तत्र वा पदं 'तप ऐश्वर्ये' इत्यनेन संबध्य भौवादिकस्य तप संतापे इत्यस्यैवैश्वर्ये दैवादिकत्वं विकल्प्यत इत्येके मन्यते । वा पदमुत्तरसूत्रेण संबध्यत

---

१. तन्त्रान्तरनिर्देशोऽप्यत्र भाष्ये संभाव्यते ।

इत्यपरे। तत्रापि वा पदं भौवादिकस्यैव वृतु वर्तने धातोर्वरणेऽर्थे दैवादिकत्वं विभाषा विधीयत इत्येक आहुः, धातोरेकदेशो वावृतु-धातुरित्यन्ये।[1]

ख—पतगतौवापशानुपसर्गात् इति संहितया चुरादौ पठ्यते। अत्राह क्षीरस्वामी—

पतयति, पतति……। वा शब्दस्तूत्तरैकदेशार्थः, वावृतुवत्। १०।२४९॥

उत्तरसूत्रे स पुनराह—

पशोऽनुपसर्गाद् वादन्तत्वमित्येके—पशयति पाशयति। १०।२५०॥

अयं व्याख्यानभेदो संहितापाठमाश्रित्यैव संभवति, नान्यथा। अत एव स्पष्टमाह सायणः—

अत्र स्वामी संहितायां धातुपाठाद् वाशब्दमुत्तरधातुशेषं वष्टि इति। धातुवृत्ति पृष्ठ ३९७॥

उभयथा धातुसूत्रविच्छेदोऽपि पाणिनीयः—यः पूर्वत्र संहितापाठं प्रमाणीकृत्य विविधरूपः सूत्रविच्छेदः प्रदर्शितः, स पाणिनीय इति वैयाकरणानां मतम्। इदमेवोररीकृत्य तपऐश्वर्येवावृतुवरणे इत्यत्राह सायणः—

अस्माकं तूभयमपि प्रमाणमाचार्येणोभयथा शिष्याणां प्रतिपादनात्। धातुवृत्ति पृष्ठ २९३।

अस्यायं भावः—धातुपाठं प्रवचता भगवता पाणिनिना केचन शिष्याः 'तप ऐश्वर्ये वा, वृतु वरणे' इत्येवं विच्छिद्य प्रतिपादिताः, अपरे 'तप ऐश्वर्ये, वावृतु वरणे' इत्येवम्।[2]

पूर्वधातुपाठानामनुवादः

धातुपाठः पाणिनेः प्रोक्तरूपो ग्रन्थो न तु कृतरूपः। प्रोक्तग्रन्थेषु प्रवक्ता पूर्वग्रन्थेभ्य एवोपयोगिनोंऽशान् शब्दतोऽर्थतश्च

---

१. अत्र क्षीरतरङ्गिणी (४।४८, ४९), धातुप्रदीपः (पृष्ठ ६३) पुरुषकारः (पृ० ६३) धातुवृत्तिश्च (पृष्ठ २९३) च द्रष्टव्या।

२. तुलनीयम्—कुतः पुनरयं सन्देहः? उभयथा ह्याचार्येण शिष्याः सूत्रं प्रतिपादिताः। केचिद् 'आकडारादेका संज्ञा' इति केचित् 'प्राक्कडारात् परं कार्यम्' इति। महाभाष्य १।४।१॥

प्रायेणानुवदति, न तत्र सर्वा वर्णानुपूर्वी प्रवक्तुर्भवत्युक्तं पुरस्तात् । अतो यथा पाणिनिना प्रायेण प्राचामाचार्याणां सूत्राण्येवादाय स्वकीयं शब्दानुशासनं प्रोक्तम्, तथैव धातुपाठेऽपि स प्रायेण प्राचामाचार्याणां धातुसूत्राण्येवानूदितवान् इत्यत्र नास्ति लेशतोऽपि संदेहावसरः । तथाहि—

१—यथाऽष्टाध्याय्याः सूत्राणि ततः प्राचीनैरापिशल-काशकृत्स्नादिसूत्रैः संवदन्ति,[1] तथैव पाणिनेः धातुसूत्राणि धातूनामाधिक्ये क्रमवैपरीत्येऽपि तत्प्राचीनैः काशकृत्स्नधातुसूत्रैः प्रायेणाक्षरशः संवदन्ति ।

२—यथाष्टाध्याय्यां यत्र तत्र केषांचित् प्राचीनानां श्लोकबद्धसूत्राणां सद्भाव उपलभ्यते,[2] तथैव पाणिनीये धातुपाठेऽपि केषांचित् छन्दोबद्धसूत्राणां सद्भावो दृश्यते । तथाहि—

क—भ्वादौ चते चदे च याचने इति पठ्यते (क्षीरत० १।६०८) । अत्र चकारो भिन्नक्रमः सन्नपि रेटृ परिभाषणे इति पूर्वसूत्रनिर्दिष्टं परिभाषणार्थं समुच्चिनोति ! तथा सति, अन्यत्रेवेहापि याचने च इति पाठेन भाव्यम् । परन्त्वत्र छन्दोऽनुरोधेन[3] चकारो भिन्नक्रमः पठितः ।[4]

चते चदे च याचने इत्यत्र छन्दोऽनुरोधेन चकारो भिन्नक्रम इति तथ्यमविज्ञाय क्षीरस्वामिना पूर्वधातुसमुच्चयार्थ इत्युक्तम् । तेन रेटृ धातोर्याचनं परिभाषणं चोभावर्थौ विज्ञायेते । व्याख्यानं त्विदमयुक्तम्, अन्यत्र क्वचिदपि पूर्वधातुसमुच्चयाय चकारस्यापाठात् । हेमचन्द्राचार्यस्तु क्षीरस्वामिनो व्याख्यानमनुसृत्य 'रेटृग् परिभाषणयाचनयोः' (१।८९७) इति सूत्रे विस्पष्टं याचनपदं पपाठ ।

---

१. द्रष्टव्यानि 'सं० व्या० शास्त्र का इतिहास' ग्रन्थस्य तत्तत्प्रकरणे निर्दिष्टानि प्राचां सूत्राणि ।

२. द्र० सं० व्या० शास्त्र का इतिहास, भाग १ पृष्ठ १५८ ।

३. 'चते चदे च याचने' इत्यनुष्टुभ एकः पादः ।

४. द्र० 'पश्चिमत्स्यमृगान् हन्ति, परिपन्थं च तिष्ठति' (अष्टा० ४।४।३५, ३६) इति सूत्रेऽनुष्टुभो द्वौ पादौ । उत्तरसूत्रे छन्दोऽनुरोधेन चकारो भिन्नक्रमः । द्र० तदीया काशिका-वृत्तिः ।

इदं चात्रावधेयम्—चते चदे च याचने इति क्षीरस्वामिनः पाठः। मैत्रेयश्चकारं न पपाठ। सायणः पुनर् याचने च इत्येवं विपर्यस्य सूत्रितवान्। तेन चते-चदे धात्वोः परिभाषणमप्यर्थ इति तस्याभिप्रायः।

ख—स्वादौ ष्टिघ आस्कन्दने, उदात्तावनुदात्तेतौ, तिक तिग च, षघ हिंसायाम् (क्षीरत० ५।२२—२५) इति पठ्यते (इह क्षीरस्वामिमैत्रेयसायणादयः चकारात् स्कन्दनार्थं समुच्चिन्वन्ति। अत्र उदात्तावनुदात्तेतौ इति सूत्रव्यवधानेऽपि चकारः स्कन्दनार्थं समुच्चेतुं कथं समर्थ इति नोक्तं वृत्तिकारैः। काशकृत्स्नकातन्त्रहैमशाकटायनधातुपाठेषु तिक-तिग-धात्वोर्हिंसार्थत्वमेवोक्तम्, न स्कन्दनार्थत्वम्। अपि च षघ हिंसायाम् (क्षीरत० ५।२५) इत्यत्राह क्षीरस्वामी—तिक तिघ चषघ हिंसायाम् इत्येके—चषघ्नोति इति। एतेन ज्ञायते तिक-तिघ-धात्वोरुपरिष्टात् पठितश्चकारः केषांचिन्मत उत्तरधातोराद्यवयवः। वस्तुतोऽत्रापि ष्टिघ आस्कन्दने तिक, तिग च षघ हिंसायाम् इत्यनुष्टुभो द्वे चरणे कस्यचित् प्राचीनस्य छन्दोबद्धधातुपाठस्यैव पठिते। तेन चकारोऽत्र भिन्नक्रमश्छन्दोनुरोधेन पठितः, न स पूर्वधात्वर्थानुकर्षणार्थो नाप्युत्तरधातोराद्यवयवार्थ इति।[1] तस्माच्चकारस्योभयथाऽपि व्याख्यानमसमञ्जसम्, तिकतिगधात्वोर्हिंसैवार्थः।

ग—चुरादौ उपसर्गाच्चदैर्घ्ये (१०।२२९) इति पठ्यते। अत्र क्षीरस्वामी 'चकारं भिन्नक्रममाहुः' इति वदन् 'उपसर्गाद् दैर्घ्ये च' इति पाठेन भाव्यमिति ज्ञापयति। वयन्त्वत्रापि छन्दोवशादेव चकारो भिन्नक्रमः पठ्यत इत्यनुमिनुमः।[2]

एतैः प्रमाणैर्विस्पष्टं यत् पाणिनेः प्राक् कश्चिद् धातुपाठश्छन्दो

---

१. तुलनीयम्—'जुड प्रेरणेऽत्राची शुठालस्ये गज मार्जे च। शब्दार्थे पचि विस्तारे' इति पुरुषकारोद्धृते (पृष्ठ ५०) श्लोकधातुपाठांशे 'गज मार्ज च' इत्यत्र पठितेन चकारेण।

२. तुलनीयम्—'यत उपसंस्कारनिराकरार्थः संनिरश्च धान्यधनवाची इति पुरुषकारोद्धृते (पृष्ठ ७६) श्लोकधातुपाठांशे 'संनिरश्च' इत्यत्रोपसर्गादुपरिष्टात् पठितेन चकारेण।

बद्ध आसीत्। तस्यैव केचनांशा इह पाणिनीये धातुपाठेऽवशिष्टा दृश्यन्ते।

३—पाणिनीये धातुपाठे बहुत्र प्रकरणविरोध उपलभ्यते। तथाहि—

क—चवर्गान्तेषूदात्तेषु परस्मैपदिषु इकारान्तोऽनुदात्तः चि-धातुः पठ्यते। क्षीरत० १।१४९॥

ख—उदात्तेष्वन्तःस्थान्तेषु अनुदात्त इकारान्तो जि-धातुः। क्षीरत० १।३७४॥

ग—ऊष्मान्तेषु परस्मैपदिषु वान्तः क्व-धातुः। क्षीरत० १।४७९॥

अयं प्रकरणविरोधः पूर्वाचार्याणामनुरोधत इति पूर्वे वृत्तिकारा आहुः। एतदेवाभिप्रेत्य चि चये (१।१४९) इत्यत्र वक्ष्यति च' इत्युक्त्वा क्षीरस्वामी कस्यचित् प्राचीनस्य धातुगणव्याख्यातुः श्लोकमुपन्यस्यति—

पाठमध्येऽनुदात्तानामुदात्तः कथितः क्वचित्।
अनुदात्तोऽप्युदात्तानां पूर्वेषामनुरोधतः॥ क्षीरत० १।१४९॥

अत्र इदमप्यवधेयम्—काशकृत्स्ने धातुपाठेऽप्येवमेव चवर्गान्तेषूदात्तेषु मध्ये इकारान्तस्यानुदात्तस्य क्षि-धातोः पाठ उपलभ्यते।

एतेनापि पाणिनीयधातुपाठस्य प्राचां धातुपाठानामनुवादकत्वं विस्पष्टम्।

श्लोकधातुपाठः

पाणिनेः प्राक् कस्यचिच्छ्लोकबद्धो धातुपाठ आसीदिति सम्यगुपपादितं पुरस्तात्। अर्वाचीनेष्वपि केषुचिद् ग्रन्थेषु श्लोकधातुपाठस्य केचनांशा उद्धृता उपलभ्यन्ते। तथाहि—

१—तथा च 'पूरी आप्यायने ष्वदास्वाद' इति श्लोकधातुपाठः। पुरुषकार पृष्ठ ४४।

२—यत्तु श्लोकधातुपाठे 'फक्क नीचैर्गतौ तक्क मर्षणे बुक्क भाषणे' इति द्विककारस्तकिः। पुरुषकार पृष्ठ ४७।

३—तथा च श्लोकधातुपाठः—'जुड प्रेरणवाची शुठालस्ये गज मार्जे च। शब्दार्थे पचि विस्तारे' इति। पुरुषकार पृष्ठ ५०।

४—तथा च—'गुध रुषि मृद संक्षोदे मृड सुखनार्थे च कुन्थ संश्लेषे' इति श्लोकधातुपाठः। पुरुषकार पृष्ठ ७६।

५—श्लोकधातुपाठः—'यत उपसंस्कारनिराकरार्थः सनिरश्च धान्यधनवाची' इति। पुरुषकार पृष्ठ ७६।

६—'विश मृश णुद प्रवेशामर्शक्षेपेषु षदॢ विशरणार्थः' इति च श्लोकधातुपाठः। पुरुषकार पृष्ठ ८३॥

७—तथा च—'तत्र[1] पत ऐश्वर्ये वावृतु वर्तने कासृ दीप्त्यर्थे' इति श्लोकधातुकारः।[2] देवराजीया निघण्टुव्याख्या २।११।२॥

एतैः प्रमाणैः श्लोकबद्धः कश्चिद् धातुपाठः पुरुषकारकर्तुर्लीलाशुकमुनेर्देवराजस्य च काले विद्यमान आसीदिति सुव्यक्तम्। अयं कस्य कृतिरासीदिति न शक्यते वक्तुम्।

धातुपाठसंबद्धा अन्ये ग्रन्थाः

धातुपाठसम्बद्धा अन्येऽपि केचन ग्रन्था विद्यन्ते। तद्यथा—

१—आख्यातनिघण्टुः—अयं ग्रन्थः पुरुषकारे षण्णवतितमकारिकाव्याख्यान उद्ध्रियते। पुरुषकारविरचयितुः कृष्णलीलाशुकमुनेः कालः विक्रमस्य त्रयोदशशताब्द्या उत्तरार्ध इत्यस्माभिः स्वीये 'सं० व्या० शास्त्र का इतिहास' नाम्नि ग्रन्थे (भाग १, पृष्ठ ४४५–४४६) सूपपादितः। आख्यातनिघण्टुस्तस्मात् प्राचीन इति सुव्यक्तम्। अस्य ग्रन्थकर्तुर्नामादि किमपि न ज्ञायते।

२—आख्यातचन्द्रिका—अस्य कर्ता भट्टमल्लो वर्तते। अयं भट्टमल्लो मल्लिनाथेन नैषधव्याख्याने (४।८४) स्मर्यते। अतः भट्टमल्लो विक्रमस्य चतुर्दशशताब्द्याः पौर्वकालिक इत्येव शक्यते वक्तुम्।

अस्मन्मते तु १२५० वैक्रमाब्दात् पौर्वकालिको मल्लिनाथ इत्यन्यत्र विस्तरेण प्रतिपादयिष्यामः।

१. अत्र 'तप' इति युक्तः पाठः स्यात्।

२. अयं पाठः सत्यव्रतसामश्रमिसम्पादिते निघण्टुव्याख्याने त्रुटितो वर्तते। अस्माभिरयं पाठोऽस्मन्मित्रेण श्रीपण्डितशुचिव्रतशास्त्रिणा सम्पादितान्निघण्टुव्याख्यानात् संगृहीतः। शास्त्रिमहोदयैरयं महत्त्वपूर्णो ग्रन्थोऽनेकहस्तलेखानां साहाय्येन महता परिश्रमेण सम्पादितः (नेदानीं यावत् प्राकाश्यं गतः)।

आख्यातचन्द्रिका सम्पादकेन वेङ्कटरङ्गनाथस्वामिना सर्वानन्दीयेऽमरटीकासर्वस्वे आख्यातचन्द्रिकाया उद्धरणमस्तीति प्रतिपादितम्। अस्माभिस्तत्र क्वचिदुपलब्धम्। यदि रङ्गनाथस्वामिनो वचनं तथ्यं चेत् भट्टमल्लः १२२५ वैक्रमाब्दात् प्राचीन इति निश्चितं शक्यते वक्तुम्।

एको मल्लः क्षीरस्वामिना विट आक्रोशे (क्षीरत० १।२१६) इति धातुसूत्रव्याख्याने स्मृतः। तथाहि—

अत एव विट शब्दे पिट आक्रोशे इति मल्लः पर्यङ्कान्तरे विभङ्क्याह।

अयं मल्ल आख्यातचन्द्रिकायाः कर्तुर्भट्टमल्लाद् भिन्नोऽभिन्नो वेत्यत्र न किञ्चित् प्रमाणमुपलभामहे।

वेङ्कटरङ्गनाथस्वामिनाऽऽख्यातचन्द्रिकाया भूमिकायाम् आख्यातानां समाम्नायरूपेणार्थबोधका इमे (३–९) ग्रन्था निर्दिष्टाः—

३—कविरहस्यम् हलायुधस्य (सं० १२३०—१२६०)।

४—क्रियाकलापः विद्यानन्दस्य।

५—क्रियापर्यायदीपिका वीरपाण्ड्यस्य।

६—क्रियाकोशः रामचन्द्रस्य।

७—प्रयुक्ताख्यातमञ्जरी कविसारङ्गस्य।

८—क्रियारत्नसमुच्चयः गुणरत्नसूरेः।

९—धातुरूपभेदः दशबलस्य वरदराजस्य वा।

१०—धातुसंग्रहः—अयं ग्रन्थो मालतीमाधवटीकाकारेण जगद्धरेण १।१७ व्याख्याने स्मृतः। तथाहि—

अभिसन्धिर्वञ्चनार्थ इति धातुसंग्रहः।

जगद्धरस्य १३५० वैक्रमाब्दः काल इत्यैतिहासिकाः संगिरन्ते। तस्मात् प्राक्तनोऽयं धातुसंग्रह इति स्पष्टम्। ग्रन्थकर्तुर्नामादिकं किमपि न ज्ञायते।

११—ओष्ठ्यकारिकाः—अयं षट्कारिकात्मको लघुग्रन्थः। अस्मिन् पवर्गीयवकारवतां धातूनां संग्रहो वर्तते। अत्र न सर्वे वकारवन्तो धातवः संकलिताः, तेभ्योऽन्येषामपि वकारवतां धातूनामुपलम्भात्।[1] इमाः षट् कारिकाः सर्वानन्देनामरटीकासर्वस्व

---

१. द्र० अमरटीकासर्वस्व, भाग १ पृष्ठ ८—अर्ब पर्व वर्ब कर्ब खर्ब गर्ब मर्ब

उद्धृताः।[१] अस्यकर्तुर्नामादिकं न विज्ञायते। इतोऽग्रे धातुपाठ-व्याख्यातॄणां विषये वक्ष्यते।

धातुवृत्तिकाराः

भगवतः पाणिनेः प्रवचनादारभ्याद्य यावदनेकैराचार्यैर्विद्वद्भिश्च धातुपाठस्य व्याख्यानानि व्यरचिषतेत्यत्र नास्ति सन्देहः। तेषु केषांचिदेव व्याख्यानान्युपलभ्यन्ते, बहूनां नामान्यपि न ज्ञायन्ते। तत्र येषां धातुवृत्तिकाराणां नामानि विज्ञायन्ते, व्याख्यानानि वोपलभ्यन्ते, त उपरिष्टाद् वर्ण्यन्ते।

१—पाणिनिः

भगवता पाणिनिना शब्दानुशासनं प्रवचता तस्य काचिद् वृत्तिरपि शिष्येभ्यः प्रतिपादिता इत्यस्माभिः स्वीये 'संस्कृत व्याकरण शास्त्र का इतिहास' नाम्नि ग्रन्थेऽनेकैः सुदृढैः प्रमाणैर्व्यक्तीकृतम्।[२] तद्वदेव पाणिनिना स्वीयधातुपाठं प्रवचता तस्यापि काचिद् वृत्तिः शिष्येभ्योऽवश्यं प्रतिपादिता स्यादित्यनुमानं स्वत एवोदेति। अपि चास्योपोद्बलकानि कानिचित् प्रमाणान्यप्युपलभ्यन्ते। तद्यथा—

१—यथाहि पाणिनिनाऽष्टाध्यायीं प्रवचता किञ्चित् सूत्रं केभ्यः शिष्येभ्यः कथंचित्, प्रतिपादितम्[३], अपरेभ्योऽन्यथा, यथा वा कस्यचित् सूत्रस्य केभ्यश्छात्रेभ्य काचिद् वृत्तिः प्रतिपादिता, अन्येभ्योऽपरा।[४] तथैव धातुपाठं प्रवचतापि भगवता केभ्योऽन्तेवासिभ्यः

सर्व चर्व गतौ इत्ययमपि भीमसेनेन पवर्गान्तप्रकरणे पठितः। अत्र अर्व पर्व इत्यन्तस्थ-पाठोऽमरटीकासर्वस्वे मुद्रितः।

१. अमरटीकासर्वस्व, भाग १, पृष्ठ ७।

२. द्रष्टव्यम्—भाग, १ पृष्ठ ३१५—३१७।

३. उभयथा ह्याचार्येण शिष्याः सूत्रं प्रतिपादिताः। केचिदाकडारादेका संज्ञा, केचित् प्राक्कडारात् परं कार्यम्। महा० १।४।१॥ शुभ्राशब्दं स्त्रीलिङ्गमन्ये पठन्ति, ततो ढकं प्रत्युदाहरन्ति—शौभ्रेय इति। द्वयमपि चैतत् प्रमाणमुभयथा सूत्रप्रणयनात्। काशिका ४।१।११८॥

४. उभयथा ह्याचार्येण शिष्याः प्रतिपादिताः, केचिद् वाक्यस्य [संप्रसारण-

'तप ऐश्वर्ये वा, वृतु वर्तने' इत्येवं सूत्रविच्छेदः प्रदर्शितः, अपरेभ्यः तप ऐश्वर्ये, वावृतु वर्तने' इति । एतदेवाभिप्रेत्य धातुवृत्तौ सायणाचार्य आह–

अस्माकं तूभयमपि प्रमाणमुभयथा शिष्याणां प्रतिपादनात् । पृष्ठ २९३ ।

२—उदात्तेषु चान्तेषु धातुषु अनुदात्तस्येकारान्तस्य क्षिधातोः पाठकारणं निदर्शयन् क्षीरस्वाम्याह—

वक्ष्यति च—

पाठमध्येऽनुदात्तानामुदात्तः कथितः क्वचित् ।
अनुदात्तोऽप्युदात्तानां पूर्वेषामनुरोधतः । क्षीरत० १।१४९॥

अत्र 'वक्ष्यति' क्रियायाः कः कर्तेति न व्यक्तीकृतं क्षीरस्वामिना वयं तु क्षीरस्वामिनो वाक्यविन्यासप्रकारेणानुमिनुमो यद् भगवता पाणिनिना धातुपाठं प्रवचता या तदीया वृत्तिः शिष्येभ्यः प्रतिपादिता, तत्रैवायं श्लोकोऽपि भगवतोपदिष्ट इति ।

२—सुनागः

महाभाष्येऽसकृत् सौनागवार्तिकान्युपलभ्यन्ते ।[1] हरदत्त-वचनानुसारं सुनागनामाऽऽचार्य एषां प्रवक्ता ।[2] अयं च भगवतः कात्यायनादर्वाचीन इति कैयटव्याख्यानादवसीयते ।[3]

वार्तिकप्रवक्त्रा सुनागेन पाणिनीयधातुपाठस्यापि किमपि व्याख्यानमुक्तमिति कतिपयैः प्रमाणैरवगम्यते । तथाहि–

१—विभाषा भावादिकर्मणोः (अष्टा० ७।२।१७) इत्यत्र वृत्तिकृद् वामनः पठति—

सौनागाः कर्मणि निष्ठायां शकेरिटमिच्छन्ति विकल्पेन, अस्यतेर्भावे ।

२—इदमेव सौनागमतं धातुवृत्तावसकृन्निर्दिशति सायणः ।[4]

संज्ञां], केचिद् वर्णस्य । भर्तृहरिकृता महाभाष्यदीपिका, पृष्ठ ३७१ । सूत्रार्थद्वयमपि चैतदाचार्येण शिष्याः प्रतिपादिताः । काशिका ५।१।५० ।

१. महाभाष्य २।२।१८॥ ३।२।५६॥ ४।१।७४,८७॥ ४।३।१५६॥ ६।१।६५॥

२. सुनागस्याचार्यस्य शिष्याः सौनागाः । पदमञ्जरी भाग २, पृष्ठ ७६१।

३. कात्यायनाभिप्रायमेव प्रदर्शयितुं सौनागैरतिविस्तरेण पठितमित्यर्थः । भाष्यप्रदीप २।२।१८॥

४. शक धातु, पृष्ठ ३०१; असु धातु, पृष्ठ ३०७; शक्लृ धातु, पृष्ठ ३१६ ।

३—क्षीरतरङ्गिण्या आद्यावन्ते च धात्वर्थसम्बन्धि सौनागमतमित्थमुद्धरति क्षीरस्वामी—

धातूनामर्थनिर्देशोऽयं निदर्शनार्थ इति सौनागाः। यदाहुः—

क्रियावाचित्वमाख्यातुमेकोऽत्रार्थः प्रदर्शितः।
प्रयोगतोऽनुमन्तव्या अनेकार्था हि धातवः॥[1]

वामनक्षीरस्वामिभ्यामुद्धृते मते धातुपाठविषयके इति तु स्पष्टमेव। अनयोः प्रतिपादनं भगवता सुनागेन क्व कृतमिति नोक्तमुद्धर्तृभ्याम्। तत्र प्रथमं मतं तदीयवार्तिकपाठेऽपि कथंचित् सम्भवति, परन्तु क्षीरस्वाम्युद्धृतं द्वितीयं मतं तदीय धातुव्याख्यान एव संभवति, नान्यत्र। अतोऽनुमीयते तत्र भगवता सुनागेन पाणिनीयधातुपाठस्य किमपि व्याख्यानं विरचितमिति।

३—भीमसेनः

कस्यचिद् भीमसेनस्य पाणिनीयधातुपाठेन सह कश्चिन्महत्त्वपूर्णः संबन्ध इति विविधग्रन्थकारवचनैः सुस्पष्टं विज्ञायते। तथाहि—

१—सर्वानन्दः (सं० १२१५) स्वीयेऽमरटीकासर्वस्वे १।१।७ व्याख्यान एवमाह—

चर्व पर्व बर्व कर्व खर्व गर्व मर्व सर्व चर्व गतौ इत्ययमपि भूवादौ भीमसेनेन पवर्गान्तप्रकरणे पठितः।[2] भाग १, पृष्ठ ८।

१—सर्वानन्दात् प्राचीनो मैत्रेयो (सं० ११६५) धातुप्रदीपादौ भीमं स्मरति—

बहुशोऽमून् यथा भीमः प्रोक्तवांस्तद्वदागमात्।

३—मैत्रेयादपि बहुप्राचीन उमास्वातिभाष्यव्याख्याता सिद्धसेनगणी लिलेख—

---

१. क्षीरत० पृष्ठ ३, ३२३। चुरादौ (पृष्ठ ३०१) द्वितीयं चरणम् 'एकैकोऽर्थो निर्दर्शितः' इत्येवं पठ्यते, तृतीयचरणं 'प्रयोगतोऽनुमातव्या' इति। श्लोकोऽयं चान्द्रधातुपाठान्तेऽपि पठ्यते। तत्र तृतीयचरणे 'प्रयोगतोऽनुगन्तव्या' इति पाठः।

२. टीकासर्वस्वे इमे धातवः अर्व पर्व इत्येवमन्तस्थान्ताः मुद्रिता। तत्प्रमादिकं मुद्रणमिति सर्वानन्दवचनादेव स्पष्टम्।

भीमसेनात् परतो ऽन्यैर्वैयाकरणैरर्थद्वयेऽपठितोऽपि······ । पृष्ठ २९४ ।

४—भट्टोजिदीक्षितनागेशभट्टादयोऽपि धात्वर्थनिर्देशो भीमसेनीय इत्याचक्षत इत्युक्तं पुरस्तात् ।

५—लवपुरस्थदयानन्दमहाविद्यालयान्तर्गते लालचन्दपुस्तकालये भीमसेनीयधातुपाठस्यैको हस्तलेख आसीत् ।[1]

एतैः प्रमाणैर्भीमसेनस्य धातुपाठेन सह आसीत् कश्चित् सम्बन्ध इति सुव्यक्तं भवति ।

काल:—भीमसेनोऽयं कदा कं च प्रदेशं स्वजनुषालंचकारेति न कथमपि विज्ञायते । भीमसेनस्य यावन्तो निर्देशा विविधग्रन्थेषूपलभ्यन्ते, तेषु सिद्धसेनगणिनो निर्देशः प्राचीनतमः । सिद्धसेनगणिनश्च वैक्रमाब्दस्य सप्तमी शती काल इत्येक ऐतिह्यविद आतिष्ठन्ते । भीमसेनश्चेतोऽपि भूयान् प्राचीनः । इयं हि तस्यावरासीमा । केचनेमं पाण्डुपुत्रं वृकोदरं मन्यन्ते । तदयुक्तमिति पुरा प्रदिष्टम् ।

धातुपाठेन सह संबन्धः—भीमसेनस्य ये निर्देशाः प्राचीनग्रन्थेषूपलभ्यन्ते, तैरेतावत् स्पष्टमवगम्यते यदस्ति भीमसेनस्य पाणिनीयधातुपाठेन सह कश्चिन्महीयान् संबन्धः । भीमसेननाम्ना निर्दिष्टा यत्र तत्र संग्रहालयेपूभ्यमानाः केचन धातुपाठकोशा अप्यस्य संबन्धस्य प्रज्ञापकाः । परं धातुपाठेन सह तस्य कीदृशः सम्बन्ध इत्यत्र विवदन्ते वैयाकरणाः । पाणिनीयधातूनामर्थ निर्देशको भीमसेन इत्येके ग्रन्थकारा आहुः । मतमिदं प्रमाणविरहितमिति पूर्वस्माभिः सम्यगुपपादितम् ।

धातुवृत्तिकारः—वयं त्वनुमिनुमो यदयं भीमसेनः पाणिनीयधातुपाठस्य वृत्तिकार इति । अस्यानुमानस्योपोद्बलके एते प्रमाणे स्तः—

१—कविकल्पद्रुमटीकायां दुर्गादास आह—

स्तम्भ इह क्रियानिरोध इति भीमसेनः । पृष्ठ १७२ ।

स्तम्भु स्तम्भे इति सौत्रो धातुः । न त्वयं क्वचिद् धातुपाठे पठि-

---

१. अस्यैका प्रतिलिपिरस्मत्सकाशेऽपि विद्यते । लालचन्दपुस्तकालयस्था ग्रन्थराशिः सम्प्रति होशियारपुरस्थे साध्वाश्रमे वर्तते ।

तः। धातुवृत्तिकाराः प्रसङ्गात् सौत्रानपि धातून् स्ववृत्तिषु व्याख्यन्ति। अतोऽवगम्यते, स्तम्भु-धातोर्यः स्तम्भार्थं स्तस्य क्रियानिरोधरूपं व्याख्यानं भीमसेनेन स्वधातुवृत्तावेव विवृतं स्यात्, नह्यन्यत्र व्याख्यानमिदं सम्भवति।

२—दैवव्याख्याता कृष्णलीलाशुकमुनिराह—

क्षप प्रेरणे। भीमसेनेन कथादिष्वपठितोऽप्ययं 'बहुलमेतन्निदर्शनम्' इत्युदाहरणत्वेन धातुवृत्तौ पठ्यते। पृष्ठ ९६।

अयमेव पाठः स्वल्पभेदेन देवराजीये निघण्टुव्याख्यानेऽपि द्विरुपलभ्यते। पृष्ठ ४३, १०९।

यदि दैवव्याख्याने 'धातुवृत्तौ पठ्यते' इत्यस्य कर्त्ता भीमसेन एवाभिप्रेतः स्यात् (अन्यस्यानिर्देशात्),तर्हि भीमसेनेन काचिद् धातुवृत्तिर्विरचिता इति स्पष्टमेव। यद्यत्र 'धातुवृत्तौ पठ्यते' इत्यस्यान्य एव कर्त्ताऽभिप्रेतः स्यात्तदापि पूर्वप्रमाणेन भीमसेनस्य धातुवृत्तिकारत्वं स्पष्टमेव।

४—अज्ञातनामा

कस्यचिदज्ञातनाम्नो वृत्तिकारस्य तदीयाया धातुवृत्तेश्च पाठाः क्षीरतरङ्गिणीपुरुषकारनिघण्टुव्याख्यानादिषूपलभ्यन्ते। तथाहि—

१—क्षीरस्वामी श्रथि शैथिल्ये इति धातुसूत्रव्याख्याने कंचिद् वृत्तिकारं सस्मार

शश्रन्थे ......इदित्त्वादनुनासिकलोपाभावः। श्रेथे इति तूदाहरन् वृत्तिकृत् भ्रान्तः। क्षीरत० १।२९१॥

वृत्तिकृद् धातुवृत्तिकारः—क्षीरस्वामिना स्मृतो वृत्तिकृद् धातुवृत्तिकारो द्रष्टव्यः। तदुक्तं क्षीरपाठमुद्धरता सायणेन—

अत्र तरङ्गिणी—इदित्त्वादनुनासिकलोपाभावात् श्रेथे ग्रेथे इत्युदाहरन् वृत्तिकारो भ्रान्त इति। अत्र वृत्तिकारो धातुवृत्तिकृद् उच्यते। धातुवृत्ति पृष्ठ ४६।

२—पूर्वं भीमसेनप्रसङ्ग उदाहृते पुरुषकारवचने काचिद् धातुवृत्तिः स्मर्यते।

३—देवराजः स्वीये निघण्टुव्याख्याने कांचिद् धातुवृत्तिं निर्दिशति। तथाहि—

क—अञ्जू व्यक्तिम्रक्षणकान्तिगतिषु । म्रक्षणं सेचनमिति तद्वृत्ति ।१।१।३।।

ख—क्षप प्रेरणे क्षपि क्षान्त्याम् इति कथादिषु [अ]पठितोऽपि बहुलमतेन्निदर्शनमित्यस्योदाहरणत्वेन धातुवृत्तौ पठ्यते ।१।७।२।। २।१२।३७।।

देवराजस्य द्वितीयः पाठो भीमसेनप्रसङ्ग उद्धृतेन पुरुषकारपाठेन सह संवदति । तेनैतदपि सम्भवति, यद्देवराजः पुरुषकारादेवेमं पाठमुदाजहारेति ।

यद्युपरितनेषु प्रमाणेषु स्मृतो धातुवृत्तिकारो धातुवृत्तिश्च भीमसेनस्तदीया धातुवृत्तिर्वा न स्यात्तर्हि क्षीरस्वामिनः पूर्ववर्तिना केनचिद् विदुषा काचिद् धातुवृत्तिर्विहिता इति निःसंशयं शक्यते वक्तुम् ।

५—क्षीरस्वामी (११९५—११६५ वि०)

क्षीरस्वामिनाम्ना शब्दशास्त्रनिष्णातेन क्षीरतरङ्गिण्यभिधेया एका धातुवृत्तिर्विरचिता । इयमुपलभ्यमानासु सर्वासु धातुवृत्तिषु प्राचीनतमा महत्त्वपूर्णा च वर्तते । एतस्या एकं संस्करणं जर्मनविदुषा लिबिशेन १९८७ वैक्रमाब्दे (सन् १९३०) रोमनाक्षरेषु प्रकाशितम् ।

परिचयः

वंशः—क्षीरस्वामिना क्षीरतरङ्गिण्याममरकोशोद्घाटने च न कश्चित् स्वकीयः परिचयो वृत्तान्तो वा लिखितः । अतोऽस्य विदुषो वृत्तान्तोऽन्धकूप एव निपतितो वर्तते ।

क्षीरतरङ्गिण्या भ्वाद्यदाद्योरन्ते 'भट्टेश्वरस्वामिपुत्रक्षीरस्वाम्युत्प्रेक्षितायां......' इति पाठदर्शनात् क्षीरस्वामिनः पितुर्नाम भट्ट ईश्वरस्वामी आसीदिति विज्ञायते ।

शाखा—क्षीरस्वामिना यज-धातुव्याख्याने (१।७२९) यजुः काठकम् इत्युक्तम् । एकशतभेदभिन्ने यजुषि काठकस्यैव नामोल्लेखः क्षीरस्वामिनस्तच्छाखाध्यायित्वं सूचयति ।

देशः—क्षीरस्वामी कं देशं स्वजनुषालंचकारेति न सम्यग् विज्ञायते । क्षीरतरङ्गिण्या अमरव्याख्यानस्य चादौ वाग्देव्या प्रशंस-

नात्, ग्रन्थान्ते दृश्यमानाभ्यां श्लोकाभ्यां[१] चास्य कश्मीरजत्वं प्रतीयते। क्षीरस्वामी कठशाखाध्यायीत्यनुमितं पुरस्तात्। कठब्राह्मणाश्च कश्मीरेष्वेवोपलभ्यन्ते इत्यप्यस्य कश्मीरजत्वं द्रढयति।

कालः—क्षीरस्वामी कस्मिन् काले बभूव इति न शक्यते निश्चितं वक्तुम्। तथापि—

१—एकः खलु क्षीराभिधानः कश्चिच्छाब्दिकः कह्लणेन राजतरङ्गिण्यां स्मर्यते—

देशान्तरादागमय्याथ व्याचक्षाणान् क्षमापतिः।
प्रावर्तयद्विच्छिन्नं महाभाष्यं स्वमण्डले॥
क्षीराभिधानाच्छब्दविद्योपाध्यायात् सम्भृतश्रुतः।
बुधैः सह ययौ वृद्धिं स जयापीडपण्डितः॥ ४।४८८, ४८९॥

कश्मीराधिपतेर्जयापीडस्य राज्यकालः ८०८ वैक्रमाब्दात् ८३९ वैक्रमाब्दं यावदातिष्ठन्त ऐतिह्यविदः।

क्षीरस्वामी तु क्षीरतरङ्गिण्याममरकोशटीकायां च श्रीभोजं तदीयं सरस्वतीकण्ठाभरणं चासकृदुदाजहार। तस्मादयं क्षीरस्वामी कह्लणस्मृतात् क्षीराभिधानाद् विदुषोऽन्य इति विस्पष्टम्।

२—गणरत्नमहोदधौ स्मृतः—सप्तनवत्युत्तरैकादशशत्यां विरचिते गणरत्नमहोदधौ वर्धमानो द्विः क्षीरस्वामिनं सस्मार। तथाहि—

क—ज्योतींषि ग्रहनक्षत्रादीनि वेत्ति ज्यौतिषिकः इति वामनक्षीरस्वामिनौ। ४।३०३ पृष्ठ १८३॥

पाठान्तरम्—ज्योतींषि ग्रहादीनधिकृत्य कृतो ग्रन्थो ज्योतिषः। ज्योतिषं वेद ज्यौतिषिकः। द्र० पृष्ठ १८३ टि० २।

अनयोः पाठान्तरे न्यस्तः पाठः क्षीरस्वामिनोऽमरकोशव्याख्यानेन (२।८।१४) सहाक्षरशः संवदति।

ख—क्षीरस्वामिना मार्ष मारिष इत्यपि, यथा पर्षत् परिषदिति टीकायां विवृतम्। ७।४३० पृष्ठ २३८॥

---

१. कश्मीरमण्डलभुवं जयसिंहनाम्नि विश्वम्भरापरिवृढे दृढदीर्घदोष्णि। शासत्यमात्यवरसूनुरिमां लिलेख भक्त्या स्वयं द्रविणवानपि धातुपाठम्॥

पाठांन्तरम्—मर्षणात् सहनात् मारिषः। मार्षोऽपि। यथा परिषत् [पर्षत्]। द्र० पृष्ठ २३८ टि० २।

अनयोरपि पाठान्तरे न्यस्तः पाठः क्षीरस्वामिनोऽमरटीकायां मारिष-पदव्याख्याने (१।६।१४) उपलभ्यते।

एतेन इदमपि स्पष्टं, यद् गणरत्नमहोदधेर्योरोपीयं तदाधारेण मुद्रितं भारतीयं चोभे अपि संस्करणे भ्रष्टपाठबहुले स्तः।

इयं क्षीरस्वामिनोऽवरा सीमा।

३. क्षीरस्वामी हेमचन्द्राचार्यं तदीयं शब्दानुशासनं वा न क्वचित् साक्षात् सस्मार, एवं हेमचन्द्राचार्योऽपि क्षीरस्वामिनम्। श्रीपण्डितचन्द्रसागरसूरिणा हैमबृत्तेर्याऽऽनन्दबोधिनीवृत्तिर्विरचिता तस्यां त्रिषुस्थानेषु हेमचन्द्राचार्येण 'अन्यः' पदेन स्मृतो ग्रन्थकारः क्षीरस्वामीति प्रतिज्ञातम्।[1] यद्येतत् सूरिमहोदयैः प्राचीनव्याख्यानुसारं विवृतं स्यात्तर्हि हेमचन्द्राचार्यतः प्राचीनः क्षीरस्वमीति निःसंशयं शक्यते वक्तुम्। हैमव्याकरणस्य रचना ११९३—११९४ वैक्रमाब्दे बभूवेत्यपि सूरिमहोदयानां मतम्।[2] तदेवं ११९४ वैक्रमाब्दात् पूर्ववर्ती क्षीरः।

४—क्षीरतरङ्गिण्याः कोशान्ते पद्यमिदं पठ्यते—

कश्मीरभुवमण्डलं जयसिंहनाम्नि, विश्वम्भरापरिवृढे दृढदीर्घदोष्णि।
शासत्यमात्यवरसूनुरिमां लिलेख भक्त्या द्रविणवानपि धातुपाठम्॥

कश्मीराधिपतेर्जयसिंहस्य कस्यचिद् अमात्यस्य सूनुनेयं क्षीरतरङ्गिणी प्रतिलिपिकृतेत्यस्याभिप्रायः।

अत्र स्मृतस्य जयसिंहस्य नृपते राज्यकालः ११८५ वैक्रमाब्दाद् ११९६ वैक्रमाब्दपर्यन्तमासीत्। एतस्मिन्नन्तरे क्षीरतरङ्गिण्याः प्रतिलिपिकरणादितः प्राचीनः क्षीरस्वामीति सुव्यक्तम्।

५—मैत्रेयरक्षितः ११६५ वैक्रमाब्दात् ११९० वैक्रमाब्दं यावत् स्वकीयं धातुप्रदीपं विरचयामासेत्यस्माभिर्व्याकरणैतिह्ये प्रतिपादितम्।[3] मैत्रेयः धातुप्रदीपेऽनेकत्र एके अपरे इत्यादिभिः शब्दैः क्षीरस्वामिमतं निर्दिशति। तथाहि—

---

१. हैमबृहद्वृत्ति भाग १, पृष्ठ ३२४, क्रमाङ्क २—४।

२. हैमबृहद्वृत्ति भाग १, भूमिका पृष्ठ 'कौ'।

३. भाग १, पृष्ठ २८३।

क—ऋञ्जते, ऋञ्जाञ्चक्रे ...... । केचित्तु आनृञ्जे इति प्रत्युदाहरन्ति । पृष्ठ २० ।

अत्र १।११० सूत्रव्याख्याने 'ऋञ्जते आनृञ्जे' इत्युदाहृतं क्षीरस्वामिना । अत्रस्थाऽस्मदीया टिप्पण्यपि द्रष्टव्या ।

ख—तुहिर् दुहिर् इत्येके । पृष्ठ ५२ ।

द्रष्टव्या क्षीरतरङ्गिणी १।४८७॥

ग—अपरे तु वावृतु वरणे इति परस्मिन् वाग्रहणं संबध्य धातुमेकार्थमनेकाचं मन्यन्ते वावृतु वरणे इति वावृत्यते । ततो वावृत्यमाना सा रामशालां न्यविक्षतेति । पृष्ठ ९३॥

अत्र ४।४९ सूत्रस्था क्षीरतरङ्गिणी द्रष्टव्या ।

घ—प्रीतिचलनयोरित्येके । पृष्ठ १०३ ।

इह ५।१५ सूत्रस्था क्षीरतरङ्गिणी द्रष्टव्या ।

ङ—प्वादयस्त्वागणान्ताः । तेषामपि समाप्त्यर्थमत्र वृत्करणमित्येके।पृष्ठ१२७

अत्र ६।३३ सूत्रस्य क्षीरतरङ्गिणी अवलोकनीया ।

च—भासार्था इत्येके । भासार्था दीप्त्यर्थाः । पृष्ठ १४४ ।

द्रष्टव्याऽत्र १०।१९७ सूत्रस्था क्षीरतरङ्गिणी, तत्रस्थाऽस्मट्टिप्पणी च ।

एतैः कतिपयैरुद्धरणैरेतद्व्यक्तं भवति यत् क्षीरस्वामी मैत्रेयरक्षितात् प्राचीनः । एवं च कृत्वा ११६५ वैक्रमाब्दात् प्राचीनः क्षीरस्वामी इति तु निश्चितमेव ।

क्षीरस्वामिनोऽन्ये ग्रन्थाः—योऽयं जाता विश्वसृजः क्रमेण मुनिभिः इत्यादिश्लोकः क्षीरतरङ्गिण्या अमरोद्घाटनस्य चादौ समानरूपेण पठ्यते । तस्मिन् षड्वृत्तीनामुल्लेखः श्रूयते । ताश्चेमाः षड्वृत्तयः—

१. अमरकोशोद्घाटनम्
२. क्षीरतरङ्गिणी
३. निपाताव्ययोपसर्गवृत्तिः
४. अमृततरङ्गिणी
५. गणवृत्तिः
६. निघण्टुवृत्तिः

इति केचित् प्रतिजानते ।

अत्र निघण्टुवृत्तिः सन्दिग्धा वर्तते । यत्तु देवराजयज्वना निघण्टुभाष्यारम्भे क्षीरस्वामिनो निघण्टुटीका स्मृता, साऽमरकोशव्याख्यैव । यतो निघण्टुटीकायां स्मृतेषु द्वात्रिंशत्सु पाठेषु त्रिंशत्

पाठाः क्षीरस्वामिनोऽमरव्याख्यान उपलभ्यन्ते । अवशिष्टयोः द्वयोः पाठयोर्मध्ये १।११।३२ निघण्टुटीकायामुद्धृतः शब्दनं शब्दः पाठः क्षीरतरङ्गिण्यां १।७२७ व्याख्यान उपलभ्यते । अत्रास्मन्मुद्रितपाठापेक्षया टिप्पण्यां निदर्शितः शब्दः शब्दनम् पाठः साधीयान् । एकोऽवशिष्टोऽपि पाठः क्षीरतरङ्गिण्याममरकोशोद्घाटने वा क्वचित् स्यात् । यतो निघण्टुशब्दः कोशपर्यायत्वेनापि लोके प्रसिद्धः ।[1] अतो देवराजेनामरटीकाऽपि निघण्टुटीका नाम्ना निर्दिष्टा ।

६—मैत्रेयरक्षितः (सं० ११६५)

मैत्रेयरक्षितनाम्ना बौद्धविदुषा धातुप्रदीपनाम्न्येका धातुपाठस्य लघ्वी वृत्तिर्विहिता ।

परिचयः

अयं मैत्रेयरक्षितः कस्मिन् काले, कुत्र, कुतश्च जन्म लेभ इति न विज्ञायते ।

कदाचिद् वाङ्गः—धातुप्रदीपे बहुत्र धातोर्दन्त्योष्ठ्यादित्वे न शसददवादिगुणानाम् (६।४।१२६) इति प्रत्यक्षसूत्रेण एत्त्वाभ्यासलोपयोः प्रतिषेधे प्राप्तेऽपि चन्द्रसम्मत्या एत्त्वाभ्यासलोपप्रतिषेध उदाहृतः । यथा—

१—वज व्रज गतौ (१।२४६,२५०)······एत्त्वाभ्यासलोपप्रतिषेधश्चास्य चान्द्रैरुदाहृतः—ववाज ववजतुः······ । पृष्ठ २५ ।

२—ष्टन वन शब्दे (१।४६०,४६१)······ववान, ववनतुः, ववनुः । अस्यैत्त्वाभ्यासलोपनिषेधश्चान्द्रैरुदाहृतः । पृष्ठ ३७ ।

एतेनानुमीयतेऽयं मैत्रेयः कदाचिद् वङ्गदेशीयः स्यात् । वङ्गदेशीया हि बवयोरभेदेनोच्चारणात् प्रायेण मुह्यन्ति ।

कालः—सर्वानन्देनामरटीकासर्वस्वे धातुप्रदीपस्तदीया काचित् टीका चासकृदुद्धृता । टीकासर्वस्वञ्च सर्वानन्देन १२१६ वैक्रमाब्दे

---

१. एतदविज्ञाय ऋक्सर्वानुक्रमण्याः षड्गुरुशिष्यव्याख्यायां वेदार्थदीपिकायाम् 'यातयामो जीर्णे भुक्तोच्छिष्टेऽपि च निघण्टौ' (पृष्ठ ५६) 'शङ्कावितर्कभययोः इति निघण्टुः' इत्युभयोरुद्धरणयोर्विषये प्राध्यापको मैकडानलष्टिप्पणयति—'नास्ति यास्कीयनिघण्टौ' इति, तच्चिन्त्यम् । षड्गुरुशिष्योद्धृते उभे अपि वचने वैजयन्तीकोशे (क्रमशः २७५, २२३ पृष्ठयोः पठ्येते ।

निर्मितः।[1] अतो १२१६ वैक्रमाब्दात् पूर्वभाविनी धातुप्रदीपटीका, ततः पौर्वकालिकश्च धातुप्रदीप इत्येतावत् सुनिश्चितम् । अत एवास्माभिः स्वीये व्याकरणैतिह्ये धातुप्रदीपस्य रचनाकालः ११६५—११९० वैक्रमाब्दपर्यन्तमनुमितः।

विद्वत्ता—मैत्रेयरक्षितो व्याकरणशास्त्रस्यासामान्यपण्डित आसीत् । अस्य तन्त्रप्रदीपनाम्नी न्यासव्याख्या अतिविपुला वैदुष्यपूर्णा च वर्तते । धातुप्रदीपान्ते स स्वयमाह—

वृत्तिन्यासं समुद्दिश्य कृतवान् ग्रन्थविस्तरम् ।
नाम्नातन्त्रप्रदीपं यो विवृतास्तेन धातवः ॥१॥
आकृष्य भाष्यजलधेरथ धातुनामपारायणक्षपणपाणिनिशास्त्रवेदी ।
कालापचान्द्रमततत्त्वविभागदक्षो धातुप्रदीपमकरोज्जगतो हिताय ॥२॥

परिभाषावृत्तिकृत् सीरदेवोऽप्याह—तस्माद् बोद्धव्योऽयं रक्षितः, बोद्धव्याश्च विस्तरा एव रक्षितग्रन्था विद्यन्ते । पृष्ठ ९५ ।

अन्या कृतिः—रक्षितस्याऽन्याकृतिः तन्त्रप्रदीपाख्या काशिकान्यासस्य व्याख्या वर्तते । अनेन महाभाष्यस्यापि काचिद् व्याख्या विरचिता इत्यस्माभिरनेकैः प्रमाणैरनुमितम् । एतद्विषयेऽस्मदीयः 'सं० व्या० शास्त्र का इतिहास' नामा ग्रन्थो द्रष्टव्यः (पृष्ठ २८५,२८६)

धातुप्रदीप-टीका (११९० वै०)

केनचिदज्ञातनाम्ना विदुषा धातुप्रदीपस्य काचित् टीका विरचिता । इयं टीका सर्वानन्देन स्वीयेऽमरकोशटीकासर्वस्वे बहुधा निर्दिष्टा । तेनास्याः कालः १२१६ वैक्रमाब्दात् प्राचीन इति निःसंशयं शक्यते वक्तुम् । अस्माभिरस्याः कालः ११९०–१२१५ वैक्रमाब्दं यावदनुमित (द्र० सं० व्या० शास्त्रेतिहास पृष्ठ २८३) ।

७—दैवम् (१२०० वै०)

अयं श्लोकात्मकः प्रकरणग्रन्थो देवनाम्ना केनचिद् विदुषा विनिर्मितः। अस्मिन् ग्रन्थेऽनेकत्र पठितानां सरूपाणां धातूनां पाठप्रयोजनं चिन्त्यते । तदुक्तं ग्रन्थान्ते—

१. इदानीं चैकाशीतिवर्षाधिकसहस्रैकपर्यन्तेन (१०८१) शकाब्दकालेन ...... (१०८१ शकाब्दः=१२१६ विक्रमाब्दैः) । टीकासर्वस्व १।४।२१॥

इत्यनेकविकरणसरूपधातुव्याख्यानं देवनाम्ना विदुषा विरचितं दैवं समाप्तम् ।

अस्मिन् ग्रन्थ आहत्य शतद्वयं श्लोका विद्यन्ते ।

परिचयः

देवनामा विपश्चित् कस्मिन् काले कुत्र चाजायत इति न कथंचिदपि विज्ञायते । दैवग्रन्थस्य सम्पादकेन गणपतिशास्त्रिणा देवस्य कालः खैस्ताब्दस्य नवमशताब्द्या आरम्भाद्द्वादशशति अभ्यधायि । वयं त्वस्य कालः वैक्रमद्वादशशत्या अन्तिमः पाद इत्यनुमिनुमः ।

तत्रेमौ हेतू—

१—क्षीरस्वामी दैवं न क्वचित् सस्मार । क्षीरस्वामिनश्च ११२५ वैक्रमाब्दात् ११६५ वैक्रमाब्दं यावत् काल इत्यस्माभिः पूर्वमुक्तम् ।

२—दैवव्याख्यात्रा कृष्णलीलाशुकमुनिना द्वयोस्स्थानयोस्तादृशनिर्देशः कृतो येनानुमीयते यदयं देवो मैत्रेयरक्षितादवरकालिकः ।

तथाहि—

क—देवेन तु 'ष्टै वेष्टने स्तापयति तिष्टापयति' इति मैत्रेयरचितोक्तकारविसम्भान्नायमनुसृतः । पृष्ठ २३ ।

ख—देवेन तु मैत्रेयरचितविसम्भादेतदुक्तम् । पृष्ठ २८ ।

यदि कृष्णलीलाशुकमुनेर्लेखः सत्यं स्यात्तर्हि देवो मैत्रेयरक्षिताद् औत्तरकालिक इति निश्चितं शक्यते वक्तुम् । एतदाधारेण च देवस्य १२०० वैक्रमाब्दः काल इत्येव युक्तम् ।

दैववार्तिकम् (१२५० वै०)

श्रीकृष्णलीलाशुकमुनिना दैवस्य पुरुषकारसंज्ञकं वार्तिकमलेखि ।[1] अस्मिन् ग्रन्थे पाणिनीयेतरव्याकरणसम्प्रदायग्रन्थानामपि पदे-पद उद्धरणदर्शनादस्य कर्तुरनेकलक्ष्यनिष्ठं ज्ञानमासीदिति स्फुटं भवति । सायणेनायमस्य ग्रन्थश्च स्वीयधातुवृत्तौ बहुधा निर्दिष्टः । अनेकत्र च सायणो नामनिर्देशं विनैव पुरुषकारस्य पङ्क्तीरुद्धरति ।[2]

---

१. ग्रन्थान्ते—कृष्णलीलाशुकेनैवं कीर्तितं देववार्तिकम् ।...... इति श्रीकृष्णलीलाशुकमुनिविरचितो दैवसहायः पुरुषकारः समाप्तः ।

२. यथा नट धातौ 'यत्कारिपु' इत्यारभ्य 'निरूढलक्षणया नेयः' इत्यन्तास्तिस्रः पङ्क्तयः । धातु० पृष्ठ० ७८ । इमाः पङ्क्तयः पुरुषकारे ६६ तमे पृष्ठे वर्तन्ते ।

परिचयः

श्रीकृष्णलीलाशुकमुनिर्वैष्णवसम्प्रदायस्याचार्यः। अस्य कृष्णकर्णामृतं कृष्णलीलामृतं वा स्तोत्रं वैष्णवेषु अतिप्रसिद्धम्। अयं वंगदेशीय इत्येके मन्यन्ते।

कालः—कृष्णलीलाशुकमुनेः क काल इति नास्ति कश्चिन्निश्चयः। अतस्तस्य कालनिर्णयाय यानि सहायकानि प्रमाणानि तान्युच्यन्ते—

१—पुरुषकारे हेमचन्द्राचार्यः त्रिः स्मर्यते।[1] हेमचन्द्रस्य च ग्रन्थलेखनकालः ११६० वैक्रमाब्दात् १२२० वैक्रमाब्दपर्यन्तमिति निश्चितप्रायम्। अत इयं पुरुषकारस्य पूर्वा सीमा।

२—निघण्टुव्याख्याता देवराजयज्वना पुरुषकारस्य नामनिर्देशं विना द्वयोः स्थानयोः पाठ उद्धृतः।[2] देवराजीयं निघण्टुभाष्यं सायणेन १।६२।३ ऋग्भाष्य उद्धृतम्।[3] अतो देवराजस्य वैक्रमाब्दस्य चतुर्दशशत्या उत्तरार्धः (१३५०—१४००) काल इत्यैतिह्यविदः संगिरन्ते। इयं पुरुषकारस्यावरासीमा।

३—लीलाशुकमुनिः स्वव्याख्याने क्वचिद् दैवस्य पाठान्तरमप्युपन्यस्यति। दैवस्य कालः १२०० वैक्रमाब्द इत्यनुमितं पुरस्तात्। दैवग्रन्थे पाठान्तरोत्पत्तावपि कश्चित् काल अपेक्षित एव। स च न्यूनान्न्यूनं पञ्चाशद्वर्षमित आवश्यकः।

एतैः प्रमाणैः सामान्यतयेदमेव शक्यते वक्तुं, यत् पुरुषकारस्य रचना १२५० वैक्रमाब्दात् १३५० वैक्रमाब्दं यावत् कदाचिद् बभूव।

सीतारामजयरामयोर्भ्रान्तिः—'संस्कृत साहित्य का संक्षिप्त इतिहास' नाम्नो ग्रन्थस्य लेखकाभ्यां सीतारामजयरामाभ्यां कृष्णलीलाशुकमुनेः कालः ११५७ वैक्रमाब्दो निर्दिष्टः। स चासमीचीन इत्युपरितनप्रमाणैर्विस्पष्टमेव।

---

१. पुरुषकार पृष्ठ २२, २४, ३७।

२. 'क्षप प्रेरणे' इत्यारभ्य 'धातुवृत्तौ पठ्यते' इत्यन्तः। पृष्ठे ४३, १०६। अयं पाठः पुरुषकारे ९५ पञ्चनवतितमे पृष्ठे वर्तते।

३. 'उस्राशब्दात् स्वार्थे पृषोदरादित्वेन घ-प्रत्यय इति निघण्टुभाष्यम्। अयं पाठो देवराजीये निघण्टुभाष्ये उस्रियापदव्याख्याने (२।११।३) उपलभ्यते।

पुरुषकारे स्मृता कविकामधेनुः—पुरुषकारे कविकामधेनुनामा ग्रन्थोऽसकृत् स्मर्यते। अयं वोपदेवविरचितात् कविकल्पद्रुमस्य कामधेनुटीकातो भिन्न एव ग्रन्थः। यतो ह्यत्र पाणिनीयसूत्राण्युद्ध्रियन्ते[1] न वोपदेवीयानि। पुरुषकारधृतोद्धरणैः सम्भाव्यते यदियमरकोशस्य काचिद् व्याख्या स्यादिति।

अन्ये ग्रन्थाः—कृष्णलीलाशुकमुनिना विरचिता इमेऽन्ये ग्रन्थाः—

१—सुप्पुरुषकारः—सायणः सुब्धातुव्याख्याने पुरुषकारनाम्ना पाठमेकमुद्धरति—

तदुक्तं पुरुषकारे—वहयतीत्युदाहृत्येष्ठनि यत् इष्टं कार्यं तदप्यतिदिश्यते, न चेष्ठनि यिट्, नापीष्ठवद्भावश्च। यिट्सन्नियोगशिष्टत्वात् तदभावे तु भावयतीति चिन्त्यगाप्तैरिति। धातुवृत्ति पृष्ठ ४२८।

नैष पाठो मुद्रिते पुरुषकारे दृश्यते। अतो ज्ञायते कृष्णलीलाशुकमुनिना कश्चित् सुब्धातुव्याख्यात्मकोऽपि पुरुषकारनामा ग्रन्थो विरचित इति।

२—कृष्णलीलामृतम्—इदं स्तोत्रम्।

३—सरस्वतीकण्ठाभरणव्याख्या—कृष्णलीलाशुकेन भोजदेवीयस्य सरस्वतीकण्ठाभरणनाम्नः शब्दानुशासनस्य पुरुषकारनाम्नी व्याख्या विरचिता। एतद्विषयेऽस्मदीयो व्याकरणेतिह्यग्रन्थोऽवलोकनीयः।[2]

एतदपि संभाव्यते सायणेन पूर्वनिर्दिष्टः पुरुषकारपाठः सरस्वतीकण्ठाभरणव्याख्यात उद्धृतः स्यात्।

४—अभिनवकौस्तुभमाला, ५—दाक्षिणामूर्तिस्तवः—दैवसम्पादकस्य गणपतिशास्त्रिणो मते इमावपि ग्रन्थौ श्रीकृष्णलीलाशुकमुनेरेव कृती स्तः। अनयोरप्यन्ते—'इति कृष्णलीलाशुकमुनि ... ...' इत्यादिः पुरुषकारसदृश एव पाठ उपलभ्यते।

---

१. द्र० पुरुषकार पृष्ठ १०२।

२. सं० व्या० शास्त्र का इतिहास, भाग १, पृष्ठ ४४५—४४६।

८—सायणः

विविधग्रन्थनिर्मात्रा सायणाचार्येण पाणिनीयधातुपाठस्य स्वज्येष्ठभ्रातुर्माधवस्य नाम्नोऽनुरूपा माधवीयानाम्नी धातुवृत्तिर्विरचिता। इयं वृत्तिर्वैयाकरणनिकायेऽत्यन्तं प्रसिद्धा वर्तते।

संक्षिप्तः परिचयः

सायणेन विविधग्रन्थेषु स्वपरिचयो निबद्धः। तदनुसारमस्य पितुर्नाम मायणः, मातुः श्रीमती, ज्येष्ठभ्रातुर्माधवः, कनिष्ठस्य भोगनाथ आसीत्। अस्य तैत्तिरीया शाखा बौधायनं सूत्रम्, भारद्वाजश्च गोत्रं बभूव। अयं १३७२ वैक्रमाब्दे जन्म लेभे, १४४४ वैक्रमाब्दे द्वासप्ततिवर्षदेशीयः स्वर्जगाम।

सायण एकत्रिंशद्वर्षवयस्को विजयनगराधिपतेः प्रथमस्य हरिहरस्य कम्पणनाम्नोऽनुजस्य (वै० सं० १४०३—१४१२) मन्त्रिपदमलंचकार, तदनु तत्पुत्रस्य संगमस्य (सं० १४१२—१४२०) शिक्षकपदं मन्त्रिपदं च स्वीचकार, तदनन्तरं प्रथमस्य बुक्कनृपतेः (सं० १४२१—१४३७), द्वितीयस्य हरिहरस्य (सं० १४३८—१४४४) चामात्यपदधुरमुद्ववाह।[१]

धातुवृत्तेर्निर्मितिकालः

धातुवृत्तेराद्यन्तयोः पाठेन ज्ञायते यत् सायणेन संगमनृपतेरमात्यपदमलंकुर्वतेयं वृत्तिर्विरचिता। तथाहि—

आदौ—अस्ति श्रीसंगमक्ष्मापः पृथिवीतलपुरन्दरः।
यत्कीर्तिमौक्तिकमादर्शे त्रिलोक्यां प्रतिबिम्बते ॥४॥

अन्ते—इति पूर्वदक्षिणपश्चिमसमुद्राधीश्वरकम्पराजसुतसंगममहाराजमहामन्त्रिणा मायणसुतेन माधवसहोदरेण सायणाचार्येण विरचितायां धातुवृत्तौ चुरादयः सम्पूर्णाः।

तदेवं धातुवृत्ते रचनाकालः १४१५ वैक्रमाब्दात् १४२० वैक्रमाब्दपर्यन्तं स्यात्।

---

१. सायणाचार्यस्य पूर्णवृत्तज्ञानाय पण्डितबलदेवोपाध्यायकृतः 'आचार्य सायण और माधव' नामा ग्रन्थोऽवलोकनीयः।

धातुवृत्तेर्निर्माता—येयं महती ग्रन्थराशिः सायणनाम्नोपलभ्यते न सा सर्वा सततममात्यपदभारमुद्वहता सायणेनैव विरचिता, अपि तु तेन स्वस्य सहायकैर्बहुभिः पण्डितैर्निर्मापिता इति विद्वत्समाजे प्रसिद्धिर्वर्तते। अत एव तन्नाम्ना प्रसिद्धेषु ग्रन्थेषु यत्र तत्र पारस्परिको विरोधोऽप्युपलभ्यते। सत्येवं माधवीया धातुवृत्तिस्तेन स्वयं विरचिताऽऽहोस्वित् तत्सहायकेनान्येनैव केनचिद् विदुषा निर्मिता इति सन्देहो जागर्त्येव। धातुवृत्तौ क्रमु पादविक्षेपे इति सूत्रव्याख्यानान्ते पठ्यते—

यज्ञनारायणार्येण प्रक्रियेयं प्रपञ्चिता।
तस्या निःशेषतस्सन्तु बोद्धारो भाष्यपारगाः॥ पृष्ठ ९७॥

एवं मन्थ बन्धने इति सूत्रान्तेऽपि—

अत्रापि शिष्यबोधाय प्रक्रियेयं प्रपञ्चिता।
यज्ञनारायणार्येण बुध्यतां भाष्यपारगैः॥ पृष्ठ १०२॥

उभयत्र स्मृतो यज्ञनारायणः किं सायणस्यैव नामान्तरमुत तत्साहायकस्य धातुवृत्ते रचयितुर्वास्तविकं नामेति सन्देहनिर्गमकं न किञ्चित् प्रमाणमुपलभ्यते। वयं त्वनुमिनुमो यदयं यज्ञनारायणः सायणस्य सहायको धातुवृत्ते रचयिता स्यात्।

धातुवृत्तेर्वैशिष्ट्यम्

माधवीयधातुवृत्तेः प्राचीने क्षीरस्वामिमैत्रेयरक्षितयोर्द्वे धातुव्याख्ये समुपलभ्येते। ते अत्यन्तं संक्षिप्ते स्तः। तयोरपि धातुप्रदीपः संक्षिप्ततरः। नैताभ्यां विद्वांसोऽपि धातुकान्तारावगाहनं कर्तुं समर्थाः, अकृतधियां तु का कथा। नैव च तयोः प्रतिधातु णिजन्तसन्नन्तादिरूपाणि प्रदर्श्यन्ते। माधवीयायां खलु प्रायेण सर्वेषां धातूनां णिजन्तादिप्रक्रियाः संक्षेपतः प्रपञ्च्यन्ते। अपि च सन्दिग्धेषु रूपेषु विविधमतान्युद्धृत्य निर्णयो विधीयते। यद्यप्यनेकत्र परमसूक्ष्मविचारचर्चया काठिन्यमपि समपद्यत, तथापि कृतधियां विपश्चितामध्यापकानां कृत इयं परम साहाय्यमातनुते। सिद्धान्तकौमुद्याः प्रचलनात् प्राग् धातुपाठस्य कीदृशी अध्यापनप्रवृत्तिः पाणिनीयेष्वासीदित्यस्य वास्तविकं दर्शनमप्यत्रैवोपलभ्यते। किं बहुनाऽऽर्षपाठविधि-

नाऽध्यापकानामध्येष्यमाणानां च काशिकावृत्तिरिवेयमपि प्रधान-सहायभूता वर्तते ।

प्रक्रियाग्रन्थान्तर्गतानि धातुव्याख्यानानि

वैक्रमाब्दस्य द्वादशशत्याः पाणिनीयव्याकरणस्य पठनपाठनं शब्दानुशासनक्रममुज्झित्वा प्रक्रियाक्रमेण प्रवृत्तम् । प्रक्रियाग्रन्थकारैर्धातुपाठस्यापि तत्रैवान्तर्भावः कृतः । ते चेमे ग्रन्था: ग्रन्थकाराश्च—

९—रूपावतारः	धर्मकीर्तिः	११४० वै०
१०—प्रक्रियारत्नम्		१३०० वैक्रमाब्दात्पूर्वः
११-रूपमाला	विमलसरस्वती	१४०० वैक्रमाब्दात्पूर्वः
१२—प्रक्रियाकौमुदी	रामचन्द्रः	१४८० वै०
१३—सिद्धान्तकौमुदी	भट्टोजिदीक्षितः	१५७५ वै०
१४—प्रक्रियासर्वस्वम्	नारायणभट्टः	१६२० वै०

एषु चतुर्ष्वाद्येषु नैव सर्वे धातवो विव्रियन्ते, नापि व्याख्यातधातूनां णिजन्तादिसर्वप्रक्रियासु रूपाणि प्रदर्श्यन्ते । उत्तरयोर्ग्रन्थयोर्यद्यपि सर्वे धातवो व्याख्याताः तथापि शुद्धकर्तृप्रक्रियां विहाय णिजन्तादिषु तेषां रूपाणि नोच्यन्ते । णिजन्तादिप्रक्रियाप्रदर्शनाय केषांचिदेव धातूनां रूपाणि निदर्श्यन्ते । नैतेषु किञ्चिद्वैशिष्ट्यं वर्तते ।

एषां ग्रन्थानां ग्रन्थकृतां तद्व्याख्याकृतां च कालादिविषयेऽस्माभिः 'संस्कृत व्याकरण शास्त्र का इतिहास' नाम्नो ग्रन्थस्य षोडशाध्याये (पृष्ठ३७५–३९४) विस्तरेण प्रत्यपादीति नेह पुनः प्रपञ्च्यते।

अत्र हि पाणिनीयधातुपाठस्य तद्व्याख्याग्रन्थानां च विषय एव विचारः कृतः । पाणिनेः पूर्ववर्तिनामापिशल-काशकृत्स्नादीनाम्, उत्तरवर्तिनां च कातन्त्र-चान्द्र-जैनेन्द्र-अभिनवशाकटायन-हैम-जौमरप्रभृतीनां धातुपाठविषये तद्वृत्त्यादिविषये च विस्तरभिया न किञ्चिदुक्तम् । एतेषां विषये 'संस्कृत व्याकरण शास्त्र का इतिहास' ग्रन्थस्य द्वितीये भागे विस्तरेण प्रतिपादयिष्यते ।

गच्छतः स्खलनं क्वापि भवत्येव प्रमादतः । हसन्ति दुर्जनास्तत्र समादधति पण्डिताः ॥

विदुषां वशंवदः—

करोलबाग, देहली
दीपावली, २०१४ वै०

युधिष्ठिरो मीमांसकः

